

318

சுத்தமான

இலவம் பஞ்சு.
(Silk Cotten.)

கலப்பில்லாமலும், நல்லதாகவும்,
 எப்பொழுதும் சரஸமான விலைக்குக் கொடுத்து
 வாங்குபவர்கள் எல்லோரையும்
 திருப்திசெய்து வருகிறோம்.

எங்களுடைய நோக்கம்,
 ஜனங்களின் திருப்தியே.

ஒரு முறை ஆர்டர் கொடுத்து
 நலனடையுங்கள்.

P. Natarajan,

GENERAL MERCHANT,

1/97, Narayanapuram, Pappanaickan Palayam,

COIMBATORE.

தம்பகோணம், ஸ்ரீ ராமா பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கார்டை சங்கீதம்.

முன்னும் பாகம்

சங்கு மீ தியாவார.

வினாடி நகரம்: 463 மாத விவாத: 1

சங்கு மீ தியாவார கோவை மார்ட்டர் கமிட்டி ||

தவிர்த்தல், கருதி, ஜாதி, சாகம், தாளம்
 தந்திரங்களும், சிரமம் இல்லாமல்
 போகும் வழியை அடைகிறார்கள்.
 சங்கு மீ தியாவார கமிட்டி

NR 211

N 463

10/2/55

நமது முதல் பாகத்தின் விமர்சன.

Sri. N. சந்திரசேகர அய்யர்,
சுற்றுலா இயக்குநர், மதுரை. 15-9-16.

ஸ்ரீ குப்புஸ்வாமிந்,

நங்களது கர்ணாட சங்கீதம் முதல் புத்தகம் கிடைத்தது எனது வந்தனத்தை அளிக்கிறேன். இம்மாதிரி முயற்சிகளுக்கு ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கிரமவாதத்தானிருக்கும். ஆனால் போகப் போக பொது மக்களுக்குப் பயன்தரத் தக்கதாகவேயிருக்கும்.

(ஒப்பம்) N. சந்திரசேகர அய்யர்.

இசைத் தமிழ்ச் செல்வர்,

தாயங்காடு.

ஸ்ரீ T. லக்ஷ்மண பிள்ளை.

திருவனந்தபுரம். 20-8-16

ஸ்ரீயன்மீர்,

நங்களது கர்ணாட சங்கீதம் முதல்பிரதி வரப்பெற்றேன். எளிய தமிழ் கட்டையில் கர்ணாட சங்கீதத்தைப் பற்றிய சல்ல விஷயங்களை அழகாய் எழுதியிருக்கிறீர்கள். நங்கள் முயற்சி ஒக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

(ஒப்பம்) T. லக்ஷ்மண பிள்ளை.

காமசுகாமணி,

கும்பகோணம்.

அரியக்குடி, ராமானுஜய்யங்கார்

23-8-46.

எனதன்புள்ள ஸ்ரீமான் S. R. குப்புஸ்வாமி அய்யங்கார் அவர்களுக்கு அன்புடன் எழுதிக்கொண்டது. உபயோகமும் தாங்கள் 18-7-16ல் எழுதிய கார்டும் அதற்குமுன் எழுதிய லெட்டரும் நான் பார்ப்பதற்கு நான் மைசூர், மதுரை, வேலூர் முதலான இடங்களுக்கு கச்சேரிகளுக்குப் போய்விட்டு வந்ததினால் உங்கள் லெட்டர் பார்த்து உடன் பதில் எழுத ரொம்ப தாமதமாகிவிட்டது. அதை வேற்றமைமாக நினைக்கவேண்டாம். தாங்கள் அனுப்பியுள்ள கர்ணாடசங்கீதம் என்ற முதல் பதிப்பைப் பார்த்தேன். ரொம்பவும் திருப்தியாக இருக்கிறது. தாங்கள் கிரத்தையுடன் இப்புத்தகம் ஆரம்பித்திருப்பதை எல்லோராலும் புகழப்பட்டதாகவேயிருக்கிறது. இப்புத்தகம் எங்கும் கீர்த்தியுடன் பரவச்செய்யும்படி பகவானைப் பிரார்த்திக்கிறேன். மற்றப்படி செனக்ரியங்களுக்கு அடிக்கடி எழுதவும் வேணும்.

ஸ்ரீ ராகவன் ஸஹாயம்,

(ஒப்பம்) அரியக்குடி ராமானுஜய்யங்கார்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமஜேயம்.

கர்ணாட சங்கீதம்.

மூன்றாம் பாகம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR

23 NOV 1946

MADELS

ஆசிரியர்:-

சங்கீத வித்வான்.

S. R. குப்புஸ்வாமி, B. A. M., Mus.
கோயமுத்தூர்.

Publishers:-
THE SPIRITUAL HEALING CENTRE,
COIMBATORE.

ஸ்பிரைட்]

1946.

[விட அணு 8

ஸ்ரீ ராமா பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்.
கும்பகோணம்.

ஆரியர்களின் கத அபிமானிகளுக்கும்

ஓர் அரிய பாக்யம்.

கோவை நகருக்குப் புத்துயிர் அளித்து ஸகல ஜனங்
களின் மதிப்பையும் அன்பையும் பெற்ற.

— தீவர்பக்தர்

C.S. ரத்தினசபாபதி முதலியார் C.B.E.

அவர்கள்

“கர்னாட ஸங்கீதத்” தின்

பேட்ரனாக (Patron) அங்கீகாரம் பண்ணிக்
கொண்டதை

மிகுந்த நன்றியுடனும், சந்தோஷத்துடனும்
தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அன்னவரின் போதாவினாலும் ஆசியினாலும்
இப்புத்தகம் ஒங்கித் தமிழ் நாடெங்கும் பாவி
எல்லோருக்கும் ஸங்கீத ஞானத்தை
ஊட்டுமென்பதில் ஐயமும் உண்டோ!

NR21
N463

அன்பு அறிவிப்பு.

ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணியா மில்ஸ் சொந்தக்காரரும் பிரபல-
ஸங்கீத ரஸிகருமான ஸ்ரீமான்

K. கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள்

நமது கர்னாட ஸங்கீதத்திற்கு

பேட்ரனாக (Patron) இசைந்திருப்பது நமது
பாக்கியமே. நம் நாட்டு ஸங்கீத முன்னேற்
றத்தில் அன்னவரின் சிரத்தை அளவிட
முடியாதது. இப்புத்தகம் நாடெங்கும் பரவி
ஒவ்வொரு தமிழ் மக்களினுள்ளத்தில் சங்கீதா
மிருதத்தை அளித்து வருவது ஸ்ரீமான் கிருஷ்ண
ஸ்வாமி நாயுடு அவர்களின் பேராதரவினாலும்
ஆசியினாலும்.

பொருளடக்கம்.

1. பரதநாட்டிய சாஸ்திரமும், அதில் கூறப் பட்டிருக்கும் சங்கீதமும்.	...	1.
2. கம்பிகளும், நாடமும்.	...	10.
3. ஸங்கீதாத்யயனம்.	14.
4. சாரீர ஸாதகம் (Voice Training)	21.
5. சாரீர ஸாதகம் (இரண்டாம்பாகம்.)	26.
6. ஸங்கீத பாஷை.	30.
7. ஸ்வரஸாஹித்தியத்துடன் (இந்த செளக்யமணி) என்ற கீர்த்தனம்.		

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சங்கீத நூல்களில்
மிகவும் புராதனமான
பரதநாட்டிய சாஸ்திரமும்,
அதில் கூறப்பட்டிருக்கும்
சங்கீதமும்.

சங்கீத வித்வான்,
S. R. குப்புஸ்வாமி B. A. M., Mus.

இந்தியாவின் சரித்திரம் எப்பொழுது ஆரம்பித்ததா கப் படிக்கிறோமோ அப்பொழுதிருந்து இந்திய ஸங்கீதத்தையும் பற்றிப் படிக்கிறோம். மற்றய தேசங்களில் ஸங்கீதம் விரிவாய் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு முன்பே இந்தியா வின் ஸங்கீதம் உன்னத நிலையிலிருந்ததாக நம்முடைய தேசச் சரித்திரத்திலிருந்தும் கிரீஸ், சைனா முதலிய தேசச் சரித்திரத் திலிருந்தும் ஒருவாறு அறிகிறோம். ஆனால் மேனாட்டு அறிஞர் களில் மாக்ஸ் முல்லரைப்போன்ற சிலர் இந்தியர்களுக்குச் சரித்திரம் எழுதிவைக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்றும் மேனாட்டு அறிஞர்கள் தான் இந்தியாவின் பூர்வ விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து தொடர்ச்சியான சரித்திரம் எழுத வழிகாட்டினார்கள் என்று தனது ஆதிகாலத்து ஸம்ஸ்கிருத நூல் (Ancient Sanskrit Literature) என்ற புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் ஸ்டெயின் (Stein) என்ற மற்றொரு மேனாட்டு அறிஞர் கல் ஹணரின் ராஜதரங்கினி என்ற சரித்திர சம்பந்தமான நூலுக்கு முகவுரை (Introduction) எழுதும்பொழுது மாக்ஸ் முல்லரின் தோஷாரோபணத்திற்குத் தகுந்தபதில் அளித்திருக்கிறார் " இந் தியர்கள் தங்களது சரித்திரத்தை எழுதிவைக்கவில்லை' என்பது சரித்திரம் ஒரு விஞ்ஞான சாஸ்திரமாகவோ (Science) அல்லது ஒரு கலைப்பாகவோ (Art) மதிக்கப்பட்டால் பொருந்தும் என்று சொல்லலாம். ஆனால் சரித்திரம் என்பதற்கு ஜனங்களின்

நாகரீகம், கலை, அக்ஞானம் முதலியவைகளின் போக்கும் அது சம்பந்தமான குறிப்பு என்றும் அர்த்தம் பண்ணும்பொழுது மாக்ஸ் முல்லரின் அபிப்பிராயம் பொருந்தாது. ஏனென்றால் இந்திய மக்களின் வேதத்திலும், மற்றுமுள்ள ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளையும் கவலிக்கையில் சரித்திரசம்பந்தமான குறிப்புகள் வராளமாயிருக்கின்றன. இந்தியக் கல்வெட்டுகள் (Inscriptions) நாணயங்கள் (Coins) புராதன ஞாபகச் சின்னங்கள் (Antiquarian Remains) முதலியவைகளில் சரித்திரக் குறிப்புகள் நிறைந்திருக்கின்றன தற்கால ஆராய்ச்சியிலிருந்தும் ஆதிகாலத்திலிருந்து இந்திய சரித்திரத்தை தொடர்ச்சியாய் எழுதக்கூடிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன என்று தெரிகிறது." நமது நாட்டுச் சரித்திரத்தைப்பற்றி மேனாட்டார் களுள் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பினும் நம் நாட்டு நூலாதாரங்களைப் பரிசீலனை பண்ணியதிலிருந்து சுமார் கிருஷ்ண பிறப்பு பதற்கு 8000- வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்து இந்திய சரித்திரம் இருக்கிறது என்று வடமொழி நூல்களிலிருந்தும் தென்மொழி நூல்களிலிருந்தும் அறிகிறோம். பி. ஜி. திலக்கின் அபிப்பிராயத்தின்படி ஆரியர்கள் கி. மு 8000-இல் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள் என்று ஏற்படுகிறது. அது முதல் இந்திய சரித்திரமும் ஆரம்பம். ஆர். ஸீ. டட் முதலியவர்கள் கி. மு 2000-இல் இந்திய சரித்திரம் ஆரம்பம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சி. ஏ. ஸ்மித் முதலிய சிலர் அலெக்ஸாண்டரின் இந்தியப்படையெடுப்பிலிருந்து தான் அதாவது கி. மு. 200-இலிருந்துதான் தொடர்ச்சியான இந்திய சரித்திரம் கிராமமாய் ஆரம்பிக்கிறது. என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஜாகோபி சொல்வதுபோல் கி. மு. 4000 அல்லது 5000 வருஷங்களுக்கு முன்பே இந்தியசரித்திரம் ஏற்பட்டுவிட்டதாக ஏற்படுகிறது. அதுமுதல் ஸங்கீதத்தின் சரித்திரமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏனென்றால் முதல் முதல் ஏற்பட்ட வேதத்தில் நாதமும் அதன் உச்சாரண விதிகளும் ஏற்பட்டதாக அறிகிறோம். அதிலிருந்து அனேக மகரிஷிகளும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் பல ஸங்கீத நூல்கள் இயற்றி இருந்தும் தற்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நூல்களில் பாதநாட்டிய சாஸ்திரம் தான் ஆதியானதென்று ஏற்படுகிறது.

பாத நாட்டிய சாஸ்திரம் தான் ஆதி ஸங்கீத நூலா? அதற்குமுன் ஸங்கீத நூல்கள் ஒன்றும் இயற்றப்பட்டனவையா? நூல்கள் ஏற்பட்டு நமக்குக் கிடைக்கவில்லையா? அல்லது நூல்களே ஒன்றும் ஏற்படவில்லையா? என்ற கேள்விகள் தொடர்பாய் வருகின்றன. அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி தொடர்பாயும் பதில் இருக்கிறது. சாரதாதனயர் தன்னுடைய பாவப் பிரகாசிகை என்ற நூலில் பாதர் காலத்திலும் அதற்குமுன்னும் சற்றுப்பின்னுமுள்ள ஸங்கீத நூலாசிரியர்களைச் சொல்லுமிடத்து "ஸ்தாசுவன், சிவன், பிரம்மா, காஸ்யபர், பாதர், மதங்கர், யாஷ்டிகர், துர்க்காசக்தி, சார்த்தாலர், கோஹலர், விசாகிலர், தத்திலர், கம்பளர், அச்வதாரர், வாயு, கிஸ்வாவஸு ரம்பர்ஜுனர், நாதர், தும்புரு, ஆஞ்சநேயர், மாத்திருப்பர், ராவணன், நந்திகேஸ்வரர், தேவராஜர், வேஷ்ராஜர், ராஹலர், உத்பட்டர், அக்னி பூபாலர், போஜபூவல்லபர், பரமார்தி, ஸோமேஸ் ஜெகதேகமஹிபதி, ஸோல்லடர், சங்குகர், அபினவகுப்பர், கீர்த்திரர் முதலிய மஹான்களின் பெயர்களைக் குறித்திருக்கிறார். இவர்களில் சிலர் பாதருக்கு முன்பும் சிலர் பாதருக்குப் பின்புமாக அனேக ஸங்கீத நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் தபோதனமும் த்ரிகாலக்ஞானமும் படைத்தவர்களாதலால் அவர்களியற்றிய ஸங்கீத நூல்கள் உண்மையில் மேம்பட்டதாகவேதானிருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் நம் நாட்டு ஆதி சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் அடிக்கடி அன்னியர்களின் படையெடுப்பும் நாட்டில் குழப்பமும் புலராஜ்யங்களும் ராஜாங்கங்களும் ஏற்பட்டு அழிதலுமாக இருந்து வந்ததால் அமைதியோடு அபிவிருத்தியடையும் சாஸ்திரங்களும் கலைகளும் (Peaceful arts) அவ்வப்பொழுது சின்ன பின்னமாக கப்பட்டன. அன்னியர்களின் படையெடுப்பால் நாடு தலிக்கும் பொழுது ஸங்கீதம் பாடுவது ஸாத்யமாகுமா? மேலும் ஆதிகாலத்தில் நமது தேசத்தின் ஸங்கீதம் முதலிய சாஸ்திரக் கலைகளுக்கு வெளிநாட்டு உபத்திரவத்தோடு சில்லாமல் உள் நாட்டு அரசர்களாலும் ஆபத்து நேரிட்டது. ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் ஒருவரோடொருவர் சண்டை போடுதல், சைசு நாகர்கள் (250 வருஷங்கள்), நந்தர்கள் (100 வருஷங்கள்), மௌரியர்கள் (300 வருஷங்கள்), சுங்கர்கள் (300 வருஷங்கள்)

கண்டவர்கள் (85 வருஷங்கள்), ஆங்கீர்கள் (500 வருஷங்கள்) குப்தர்கள் (250 வருஷங்கள்) ஆகிய இவ்வம்சங்கள் மாறி மாறி அரசாங்கியுரிமையும் பொழுது நடுவில் பல சண்டைகளும் சச்சரவுகளுமேற்பட்டதின் பயனாக ஸங்கீதத்தின் முன்னேற்றம் தடைபட்டு வந்தது. ஒவ்வொரு தடவையிலும் ஸங்கீதத்திற்குப் பலத்த கண்டம் (danger) ஏற்பட்டது; ஸங்கீத நூல்கள் பல தீயக்கிரையாயின. இக்குழப்பங்களுக்கிடையிலேற்பட்ட புத்தமதமும் ஜைனமதமும் ஸங்கீதத்தின் பின்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடுபட்டன. புத்தர்களும் ஜைனர்களும் திராசைக் கொள்கையைப் (extinction of desire) பின்பற்றுவதைக்கவளிக்கையில் என்கு இந்திய ஸங்கீதமே வேறேடு கிடுத்து விடுமோ என்ற பீதி எங்கும் தாண்டவமாடியது. ஆனால் பௌத்தமதம் நமது நாட்டை விட்டுக்கீழ் ஆசியாவிற்குச் சென்றதினாலும் ஜைனமதம் மௌண்ட் அபுவில் அடைபட்டதிலிருந்தும் (interned in mount Abu) ஸங்கீதம் மறுபடியும் தலைதாக்க ஆரம்பித்தது இவியும் இப்பேற்பட்ட ஆபத்து ஸங்கீதத்திற்கு நேரிடாவண்ணம் ஸங்கீதசாஸ்திரத்தை கிலேவிறத்துவதற்காகவே பாதர் போன்ற மஹான்கள் சிறந்த ஸங்கீதநூல்களை இயற்றினர் என்று ஸர் சில்லியம் ஜோன்ஸ் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

ஆகவே அன்னியர்களின் படையெடுப்பாலும் அவ்வப் பொழுது ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக்கலகங்களாலும் இந்திய ஸங்கீதத்திற்கு ஆபத்து நேரிட்டு பல ஸங்கீத நூல்கள் அழிந்து போனாலும் பாதர் முதலிய மஹான்களின் உதவியால் ஆதிகாலத்து ஸங்கீதமும் நமக்குத் தெரியவருகிறது. ஒரு புறம் இந்திய ஸங்கீத வித்வான்கள், அரேபியா, பாஸ்கம், கிரீஸ், எகிப்து (Egypt) ன்பெயின் முதலிய தேசங்களில் பரவி இந்திய ஸங்கீதத்தை அங்கங்கு கிலே கிறுத்திக் கொண்டிருக்கையில் மற்றொருபுறம் உள்நாட்டில் ஸங்கீத முன்னேற்றத்திற்குப் பல இடையூறுகளேற்பட்டு கிராமாய் சிவர்த்தியாகி, ஆதிகாலத்திலிருந்து தொடர்பாய் ஸங்கீத அபிவிருத்தி ஏற்பட்டதைச் சரித்திர பூர்வமாக அறிகிறோம். பாதருக்கு முன்னிருந்த முனிவர் என் ஸங்கீதநூல்கள் வெளிநாட்டுப் படைபெய்வு, உள்நாட்டுக் குழப்பம் ஆகியவைகளாலழிந்து போகவே பாதநாட்

டிய சாஸ்திரம்தான் தற்பொழுது ஆதி ஸங்கீத நூலாய் விளங்கவேண்டி ஏற்பட்டது.

பாதருடைய காலத்தைப்பற்றி பல அறிஞர்கள் பல்வேறு அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அதன்படி பாதருடைய காலம் கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு வரையில் என்று ஏற்படுகிறது. இது எப்படிப்போல் என்றால் நமது நாட்டில் கிருஷ்ணஜயங்கிஷைக்கொண்டாடுவதுபோலிருக்கிறது. சிலர் கிருஷ்ணன் பிறந்த அஷ்டமி திதியையும் சிலர் கிருஷ்ணன் பிறந்த ரோஹிணி நஷத்திரத்தையும் ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு அஷ்டமியிலும் ரோஹினியிலும் ஆக இரண்டு நாட்களிலும் கிருஷ்ணஜயந்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் அஷ்டமியும் ரோஹினியும் ஒரேநாளில் வராதிருந்தால் அஷ்டமிக்காரர்களுக்காக ஒருநினைத்திலும் ரோஹினிக்காரர்களுக்காக மற்றொருநினைத்திலும் கிருஷ்ணன் பிறந்திருக்க முடியுமா? இது எப்படி அஸாதாரணமோ அப்படியே பாதர் கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டிலும் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டிலும் இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் விஞ்ஞானிவராஹ் நாகிம்மாச்சாரி முதலிய தற்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர்களது அபிப்பிராயத்தின்படி பாதர் இன்னும் முன்பே இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. மதங்கர் தனது பிருஹத்தேசியில் பாதநாப்பற்றி கூறுவதால் மதங்கருக்கு முன்பு பாதர் இருந்திருக்கவேண்டும்- சிலப்பதிகாரத்தில் மதங்கரைப்பற்றிக் குறிப்புகளிருப்பதால் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்பு மதங்கரிருந்திருக்கவேண்டும். கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டதாக ஏற்படுவதால் பாதர் கி. மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின் இருந்திருக்க முடியாது. அதே நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கலாம்; அல்லது முன்பேயும் இருந்திருக்கலாம்.

இரண்டுபாதர்கள் இருந்ததாக ஒரு கவி வழங்குவருகிறது ஆதிபாதர் என்றும், பாதர் என்றும் இருவர்கள் இருந்ததாகவும் அவர்களிருவரும் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை எழுதியதாகவும் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள், இவ்வபிப்பிராயம் டாக்டர் M. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் தனது ஸம்ஸ்கிருதத்தை

பற்றிய புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி ஆதிபாதர் நாட்டிய வேதாகமம் என்ற நூலையும் பாதர் நாட்டிய சாஸ்திரத்தையும் எழுதியதாகத் தெரிகிறது. நாட்டியவேதாகமத்திற்கு த்வாதசஸாஹஸ்ரீ என்றும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு ஷட்ஸாஹஸ்ரீ என்ற பெயர்களும் இருக்கின்றன. மேலும் ரஸம் பாவம் இவைகளைப்பற்றிய ஒரு நூல் பாதாஸப்ரகாசனம் என்றபெயருடன் தெலுங்கு அர்த்தத்துடன் சென்னையில் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. அதுவும் பாதரஸ்தான் எழுதப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். பாவப்ரகாசிகை எழுதிய சாரதாதனயர், த்வாதசஸாஹஸ்ரீ ஷட்ஸாஹஸ்ரீ ஆகிய இரண்டும் ஒரே காலத்தில் செய்யப்பட்ட நூல்கள் என்றும் த்வாதசஸாஹஸ்ரீயின் குறுகிய பதிப்பு ஷட்ஸாஹஸ்ரீ என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். பஹுரூபமிசர், தனிகர், அபினவகுப்தர், சாரதாதனயர் ஆகியோர் "த்வாதச—ஷட்ஸாஹஸ்ரீ" விஷயத்தைப்பற்றித் தகுந்த விசாரணை செய்திருக்கிறார்கள்.

மனமோஹன்கோஸ் என்பவர் Indian Historical Quarterly என்ற பத்திரிக்கையில் பாதர் என்றால் நடிகர் என்றும் நடிகர்களுக்காக பல ஸூத்திரங்கள் ஏற்பட்டனவென்றும் அவைகளுக்கு பாத ஸூத்திரங்கள் என்று பெயர் என்றும் இதை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் "பாதர்—நாட்டிய சாஸ்திரம்" என்ற கோட்பாடு (Theory) படிப்படியாக (Gradual) ஏற்பட்டதென்றும் எழுதியிருக்கிறார். அதற்கு அத்தாஷ்டியாகத் தற்காலத்திலிருக்கும் பாத நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் அனுஷ்டிப்புகளும் ஆரியங்களும் வசனப்பகுதிகளும் (Prose passages) ஸூத்திரம் போன்ற வசனப் பகுதிகளும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக கேயாதிகாரம் (Geyadhikaram) என்ற அத்தியாயத்தில் 32-வது 33-வது அத்தியாயங்களில் வசன நடைகள் இருக்கின்றன. கடைசி அத்தியாயமான நாட்யாவதாரம் என்பது கோஹலரால் எழுதப்படும் என்றிருக்கிறது. காவ்ய மாலாப்பதிப்பின் (Edition) பாதநாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கடைசிபகுதிக்கு (Portion) நத்தி பாதம் என்ற பெயர் இடப்பட்டிருக்கிறது. அபினவகுப்தர் மூன்று வகையான நாட்டிய சாஸ்திரங்கள் என்றும் அவைகளை எழுதியவர்கள், சதாசிவர்

பிரம்மா, பாதர், என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும் M. ராமகிருஷ்ணகவி என்ற அறிஞர் 36000 ஸ்லோகங்கள் அடங்கிய நாட்டியவேதம் என்ற நூலிருப்பதாகவும் அதில் சதாசிவபாதம் பிரம்மா பாதங்களும் அடங்கியிருப்பதாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார். சாரதாதனயர் தனது பாவப்பிரகாசத்தில் சதாசிவர், பிரம்மா ஆகிய இவர்களின் அபிப்பிராயங்களை மேற்கோளாக எடுத்துச்சொல்லுகிறார். சுமார் கி. பி. 974 இலிருந்து 935 வரையில் மாளவ தேசத்தில் ஆண்டுவந்த பரமாரவம்சத்து அரசனான முஞ்ஜராஜன் சபையில் ஆஸ்தானகவியாய் விளங்கிய தனஞ்சயர் என்பவர் பாதநாட்டிய சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு தசரூபம் என்ற நாடக நூலை இயற்றியிருக்கிறார்; அதில் சதாசிவரின் ஸ்லோகங்களை மேற்கோளாக உபயோகித்திருக்கிறார். ஆகையால் இப்பொழுது இருக்கும் பாத நாட்டிய சாஸ்திரம் பல பாதர்களால் எழுதப்பட்டு பிறகு ஒன்றாய்த் தொகுக்கப்பட்டதாக (Compile) இருக்கக்கூடும்.

நஹுஷன் என்ற அரசன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு நாட்டிய சாஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்தார் என்ற ஒரு விததார்த்தமும் இருக்கிறது. இந்த நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் உத்தர தந்தரத்தைக் கோஹலர் எழுதுவார் என்று பிரம்மா சொல்லியிருக்கிறபடியால் பாத நாட்டிய சாஸ்திரம் பூர்வதந்தரம் என்று ஊகித்துச் சித்தார்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் கோஹலருடைய நூலுக்கு உத்தரதந்தரம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகத்தெரியவில்லை. கோஹலருடைய நூலின் பலபாகங்கள் பாதருடைய நூலில் சேர்க்கப்பட்டது. உபரூபங்கள் என்பவைகளைக் கோஹலர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். கோஹலரைப் பற்றியும் தத்திலரைப்பற்றியும் பாத நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் குறிப்புகள் வருகின்றன. இதிலிருந்து கோஹலரும் தத்திலரும் பாதருடைய 100-பிள்ளைகளுள் இருவர்களாயிருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது. நஹுஷராஜனுக்காக இவர்கள் கொஞ்சகாலம் ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு பூமிக்குவந்து தங்கியிருந்து நாட்டிய சாஸ்திரத்தைப் பிரபலப்படுத்தினார்கள் என்ற விஷயம் பாத நாட்டிய சாஸ்திரத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சாரதாதனயரின் பாவப்பிரகாசிகையின் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் ஐந்து சிஷ்யர்களோடு கூடிய பாதர் என்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

“நாட்டிய வேதப்பிரயோக்தாரம் பாதிஸஹிதோஸ் மாத் [ஸ்மருக மாத்ரே முனி : கச்சித் சிஷ்யை : பஞ்சு ரன்சித : ||
தானப்ரவீத் நாட்டிய வேதம் 'பாத்' இதி பிதாமஹ : [துஷ்டஸ்கேப்போ வரம் ப்ராதாத் அபிஷ்டம் பத்மவிஷ்டா : ||
நாட்டியவேதம் இதம் யஸ்மாத் 'பாத்' இதமியேரிதம். [தன்மாத் பாதநாமான : பஸிஷ்யதஜகத்ரயே [நாட்டியவேதோபி பவதாம் நாம்நா க்யாதிம் கமிஷ்யதி || ”

இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்து ஒரு பாதரும் அவருக்கு ஐந்து சிஷ்யர்கள் என்றும் அவர் நாட்டிய சாஸ்திரம் இயற்றினார் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இந்த ஸ்லோகத்திற்குச் சரியான படி அர்த்தம் பண்ணாத சிலர் இந்த ஸ்லோகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஐந்து பாதர்கள் இருந்ததாகக் காஷி சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுபவர்களில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண கவி ஒருவர். இவர் இந்த ஸ்லோகத்தையும், சிலப்பதிகாரத்திற்கு விரிவுரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லாரையும் அத்தாக்ஷியாகக் காட்டுகிறார். ஆனால் சாரதாதனயரின் ஸ்லோகத்திலிருந்து ஒரு பாதர், ஐந்து சிஷ்யர்கள் ஆக 6 பேர்கள் என்றுதான் ஏற்படுகிறபடியால் அதை அத்தாக்ஷியாகச் சொல்லுவது பொருத்தமாய்ப்படவில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் பஞ்சபாதியம் என்ற நூலைப்பற்றிக்குறிக்குமிடத்து அந்த நூல் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டதாகத்தான் சொல்லுகிறோமல்லவது ஐவர்களால் இயற்றப்பட்டதாகக்கூறவில்லை. மேலும் அப்பஞ்சபாதியம் தேவரிஷி நாதரால் எழுதப்பட்டதாக அடியார்க்கு நல்லாரே சொல்லியிருக்கிறார். அடியார்க்கு நல்லார் பஞ்சமாத்யு என்ற நாட்டிய நூலையும் தனது விரிவுரையில் கூறியிருக்கிறார். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை ஐந்து பாகங்களாகப் பிரித்திருக்கக்கூடும் என்பதுதான் புலப்படுகிறதே தவிர ஐந்து பாதர்கள் என்பது கிருபணமாக இடமில்லை.

இவ்வத்தியாயத்தின் முதலில் த்வாதச ஸாஹஸ்ரீ என்றும் ஷட்ஸாஹஸ்ரீ என்றும் இருவகை நாட்டிய சாஸ்திரங்களைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விபரம் என்ன வென்றால், ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நாட்டிய சாஸ்திரத்தைப் பூலோகத்திற்கு நஹுஷ்ச்சக்காவர்த்தி கொண்டுவந்தார் என்றும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி சாரதாதனயர் தனது பாவப்பிரகாசிகையின் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றும் பார்த்தோம். ஆனால் பாவப்பிரகாசிகையில் மனுச்சக்காவர்த்தினான் நாட்டிய சாஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ்ஜியபாரம் நடத்துவதில் சிரமத்தையும் களைப்பையும் அடைந்த மனுச்சக்காவர்த்தி தனது தகப்பனான சூரியனிடத்தில் தெரிவிக்கவே, அவர் மனுவைப்பார்த்து “பரமசிவனிடத்திலிருந்து பிம்மா நாட்டிய வேதத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார். நீ அவரிடம் சென்று முறையிடுவாயாகில் அவர் உனக்கு நாட்டிய வேதத்தைத் தந்தருளி உன் சிரமத்தையும் போக்குவார்” என்றார். மனுவும் தன் தகப்பனரின் ஆக்களைப்படி பிரம்மனிடம் சென்று பிரார்த்தித்தார். பிம்மதேவனும் மனுவின் கஷ்டத்தை யுணர்ந்து அவருடன் கூட ஆறுபாதர்களை அயோத்திக்கு அனுப்பினார். இந்த ஆறு பாதர்களின் வேலை என்னவென்றால் ராஜ்ஜியபாரத்தில் சோர்வடைந்த மனுவை, நாடகம், நாட்டியம் இவைகளுடனும், ஸங்கீதத்துடனும் திருப்தி செய்து களைப்பை நீக்கவேண்டியதே. இப்படி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து வந்த பாதர்களின் ஸந்தி நாள் செல்லச் செல்ல அபிவிருத்தியடைந்தது. அவர்கள்தான் த்வாதச ஸாஹஸ்ரீ என்ற 12000 ஸ்லோகங்களடங்கிய நூலையும் ஷட்ஷாஹஸ்ரீ என்ற 60000 ஸ்லோகங்களடங்கிய நூலையும் ஏற்படுத்தினார்கள். காலக்கிரமத்தில் அவர்களுடைய ரூபகார்த்தமாக அவைகளுக்குப் பாதநாட்டிய சாஸ்திரம் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இதுவரையில் பாதாத காலத்தைப்பற்றியும் ஒரு பாதா அல்லது பல பாதர்களா என்பது பற்றியும் இன்னும் பாதரைப் பற்றிய அனேக விவரங்களைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்த இதழில் பாதநாட்டிய சாஸ்திரத்தில் ஸங்கீதத்தைப் பற்றிக் கிடைக்கும் விஷயங்கள் எழுதப்படும். நாட்டியத்திற்கு

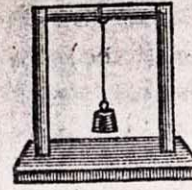
வேண்டிய அளவுதான் ஸங்கீதத்தைப் பற்றி பாதர் எழுதியிருக்கக்கூடும். ஆனால் பாதருக்கு முன்பிருந்த ஸங்கீத நூல்கள் அழிந்துபோகவே பாத நாட்டிய சாஸ்திரம்தான் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஸங்கீத நூல்களுள் ஆதி கிரந்தம் என்ற ஸ்தானத்தை வகிக்கிறது.

கம்பிகளும் நாதமும்.

S. R. குப்புசாமி (B A., M. Mus)

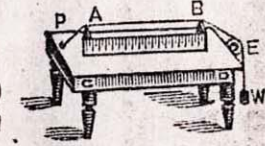
நமது தேசத்தில் ஆதியிலிருந்து தந்திகள் பூட்டப்பட்ட வாத்தியங்கள் தான் அதிகமாக உபயோகத்திலிருந்து லுருகின்றன. தம்புரா, வீணை, மஹா நாடக வீணை (தற்காலத்திய கோட்வாத்தியம்.) கந்த வீணை, வனம் அல்லது மாயூரி (100 தந்திகள் கொண்டது) முதலிய அனேக தந்தி வாத்தியங்கள் வேதகானத்திலிருந்தே வழக்கத்தில் இருந்துவருகின்றன. இவைகளில் ஏற்படும் நாதத்தை நாம் ரஸிக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் இரண்டு; முதலில் தந்திகள் நல்லதாக இருக்கவேண்டும்! இரண்டாவதாக வாத்தியங்களில் ஒழுங்காய் அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். முதலில் தந்திக்கம்பிகள் எப்படி அசைந்து, நாதத்தை உண்டாக்கின்றன வென்பதைக் கவனிப்போம். பொதுவாக தந்திக்கம்பிகளில் ஏற்படும் ஒலியும் அதன் ஸ்ருதியும் கம்பிகளின் நீளம், கனம், பிசு (temper) இவைகளைப் பொருத்திருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்து ஒலியின் இனிமை, கனம், ஏற்றத்தாழ்விற்குக் காரணம் ஆகியவைகளை உண்டாக்குகின்றன.

உதாரணமாக ஒரு கம்பியைக் கையிலெடுத்து மீட்டினால் மேயானால் அது சப்திக்குமா? நாம் கேட்கக்கூடிய முறையில் சப்திக்காது; ஏனென்றால் கம்பிக்கு பிடிப்பில்லை; அதனால் தான் அது அசைவதால் ஏற்படும் சப்த அலைகள் காற்றில் போதுமான அளவு அசைவை ஏற்படுத்தி நம் காதுகளில் போதுமடி செய்யமுடியவில்லை. உத்திரத்தில் ஒருகம்பியை கட்டித் தொங்க விட்டு கம்பியை மீட்டினால் சப்திக்குமா?

மேலிருப்பது உத்திரம் இருபக்கத்திலும் இருகம்பங்களிருக்கின்றன. கடுவில் கம்பிகட்டி தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. இக்கம்பியை அசையச் செய்யும் பொழுது காற்றில் ஏற்படும் அதிர்ச்சியின்பலம் திகக்குறைவாய் இருக்கும்படியால் சப்தம் அதிகமாய் ஏற்பட்டு நம் காதில் விழுவதில்லை. அதாவது கம்பி அசையும் பொழுது காற்றில் ஏற்படும் அலைகளமிகவும் குட்டையாக இருப்பதால் அலைகளின் கனமும் (Amplitude) குறைவுபட்டு அதனால் சப்தத்தின் பலமும் குறைவுபட்டு காதில் சரியாய் விழுவதில்லை.

இப்பரிசோதனையில் C D என்பது நாதப் பெட்டி (Sound Box). A B என்பது இரு குதிரைகள் (Bridges) P என்பது முனை, E என்பது கம்பி. தொங்குவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு சக்கரம், W என்பது எடைக்கல். P என்ற முனையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு கம்பிக்கு A என்ற இடத்திலும் B என்ற இடத்திலும் தகுந்த பிடிப்பு இருக்கிறது. A B என்ற இருகுதிரைகளும் நாதபெட்டியின்மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. Pயிலிருந்து கட்டப்பட்ட கம்பி A B என்ற இருகுதிரைகளில் மேலாகக் சென்று E என்ற சக்கரத்தின் வழியாக வந்து W என்ற எடைக்கல்லில் கட்டப்பட்டு தொங்குகிறது. நாதப்பெட்டி மெல்லியப்பலகையால் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதற்குள்ளிருக்கும் காற்றிற்கும் வெளியிலிருக்கும் காற்றிற்கும் சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமாதலால் பக்கவாட்டு பலகைகளில் துவாரங்கள் இருக்கவேண்டும். கம்பியின் நீளத்தை அளப்பதற்கு ஒரு அளவு கோலும் (Scale) A Bக்குக் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலே போடப்பட்டிருக்கும் படத்தில் Pயிலிருந்து ஒருகம்பிதான் கட்டுவதற்கு இடமிருக்கிறது. ஆனால் பல கம்பிகளும் கூடகட்டுவதற்கு வசதி செய்து கொள்ளலாம். இவைகளின் உதவியால்தான் ஸ்ருதி நிர்ணயம் செய்ய முடியுமீதலால் இவைகளுக்கு ஸ்ருதி நிர்ணயக் கருவி (Sonometer) என்று பெயர். ஒவ்வொரு கம்பியிலும் எடைக்கல் கட்டித் தொங்கவிடுவதற்கு பதிலாக Pயைப்போல் அனேக

முனைகளும் குதிரைக்கு, இருபக்கங்களிலும் அமைக்கலாம். இதில் ஒரு பக்கத்து முனைகள் பொருத்தமாகவும் (fixed) மற்றொரு பக்கத்து முனைகள் திருகும்படியாகவும் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். முனைகளைத் திருகினால் கம்பிகளின் பிசு அதிகமாகும்; பிசு அதிகமானால் ஸ்ருதியும் அதிகமாகும். இப்பொழுது கம்பியை மீட்டினால் நல்ல சப்தம் கண்டொன்று கேழ்க்கும், கம்பியை மீட்டியதும் மீட்டுவதால் ஏற்படும் அதிர்ச்சி குதிரைகளின் வழியாகப் பெட்டிக்குள் சென்று அங்குள்ள காற்றில் பாவுகிறது; பெட்டியில் பகை மெல்லியதாயிருப்பதாலும் பெட்டியின் பாப்பு அதிகமாயிருப்பதாலும் சப்தமும், அதிகமாய் கேழ்க்கிறது. கம்பியின் நீளம் குறையக் குறைய கம்பியை மீட்டுவதால் ஏற்படும் ஸ்ருதி அதிகமாயும் கம்பியின் நீளம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க ஸ்ருதி குறைந்துகொண்டேவரும். இப்படிச் செய்வதிலிருந்து கம்பியின் ஸ்ருதி நீளம் இவைகளின் நீளம் இவைகளின் சம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளலாம் முதலில் குறிப்பான ஒரு நீளமுள்ள கம்பியை மீட்டி அதனால் ஏற்படும் ஸ்ருதியை மத்ய ஷட்ஜம் அல்லது அதாஷட்ஜம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பிறகு கம்பியின் சரிபாதி நீளத்தில் ஒரு குதிரையை வைத்து மீட்டும்பொழுது முதலில் மீட்டப்பட்ட கம்பியின் நீளத்தில் பாதிதான் மீட்டப்படுகிறது என்பதை அறிபலாம். இப்பொழுது ஏற்படும் ஸ்ருதி அதாஷட்ஜத்திற்கு தாஸ்தாயி ஷட்ஜமாகும், அதாவது முதலில் மீட்டிய ஸ்ருதியின் மேல் ஷட்ஜமாகும். சுருக்கச்சொல்லின் ஸ்ருதி இரண்டுமடங்காகிறது. ஸ்ருதி இருமடங்கானால் வைபரேஷன் எண்ணிக்கையும் இருமடங்காகும். அதேபோல் முதலிலெடுத்துக்கொண்ட ஒரே பிசுவுள்ள கம்பியின் நான்கிலொருபாகத்தை மீட்டினால் ஏற்படும் ஸ்ருதி அதாஸ்ருதியை போல் நான்கு மடங்கு அதிகரிக்கும். இதிலிருந்து அதாவது ஒரே பிசுவுள்ள கம்பியை மேலே விவரித்தபடி பரிசோதனை செய்வதிலிருந்து கம்பியின் நீளத்தை எத்தனை மடங்கு குறைக்கிறோமோ அத்தனை மடங்கு கம்பியை மீட்டுவதினால் ஏற்படும் ஸ்ருதி அதிகரிக்கும்

இதைத்தவிர கம்பியை மீட்டுவதினால் ஏற்படும் ஸ்ருதியை அதிகப்படுத்தவோ அல்லது குறைக்கவோ மற்றொருபடிய

யிருக்கிறது. கம்பி ஒருபக்கம் P என்ற முனையில் கட்டப்பட்டு மற்றொரு பக்கம் E என்ற உருளை வழியாகவந்து தொங்குமிடத்து எடைக்கல் கட்டப்பட்டிருப்பதாக முன்பு கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த எடைக்கல்லைக் குறைத்தோ அல்லது அதிகப்படுத்தினாலோ கம்பியை மீட்டுவதினால் ஏற்படும் ஸ்ருதி குறைந்தோ அல்லது அதிகமாகவோ மாறும். உதாரணமாக ஒரே நீளமுள்ள கம்பியின் நுனியில் ஒருபுண்ணுக் கல்லைக் கட்டி விட்டு பிறகு மீட்டும்பொழுது ஏற்படும் ஸ்ருதியை ஆதாஷட்ஜமாகவைத்துக் கொண்டால் இந்த ஆதாஷட்ஜத்திற்கு மேல் ஷட்ஜம் வேண்டுமானால் நான்கு புண்ணுக் கல்லைக் கட்ட வேண்டும்; அதாவது முதலிலேற்படும் ஸ்ருதிக்கு இரண்டு மடங்கு அதிகப்படியான ஸ்ருதிவேண்டுமானால் எடைக்கல்லை நான்கு மடங்கு அதிகப்படுத்தவேண்டும்; ஸ்ருதி மூன்றுமடங்கு அதிகப்படுத்த வேண்டுமானால் எடைக்கல்லை ஒன்பது மடங்கு அதிகப்படுத்தவேண்டும். இதிலிருந்து ஒரே நீளமுள்ள கம்பியை பிசுப்படுத்தி ஸ்ருதியில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுத்தும்பொழுது ஸ்ருதி இருமடங்காவதற்குப் பிசு நான்குமடங்கும் ஸ்ருதி மூன்றுமடங்காவதற்குப் பிசு ஒன்பது மடங்கும் ஸ்ருதி நான்கு மடங்காவதற்கும் பிசு பதினாறு மடங்கும் ஆகும் என்று ஏற்படுகிறது.

சப்தங்களின் வைபரேஷனில் பேதமேற்படுவதற்கு கம்பிகளின் பருமனும் காரணம். உதாரணமாக ஸமநீளம் பிசு உள்ள இரு ஸ்டீல் தந்திகளில் ஒன்று பருமனாகவும் மற்றொன்று மெல்லியதாகவும் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். இரண்டையும் மீட்டினால் பருமனாயிருப்பதையிட மெல்லிய தந்தியின் ஸ்ருதி அதிகமாயிருக்கும் அதாவது மெல்லியகம்பி, மொத்தமான கம்பியில் பாதியிருந்தால் இரண்டையும் மீட்டும் பொழுது மெல்லிய கம்பியின் ஸ்ருதி மொத்தக்கம்பியின் ஸ்ருதியைப் போல் இரண்டு மடங்கிருக்கும். மொத்தக்கம்பியின் மூன்றிலொருபாகாக மெல்லிய கம்பி இருந்தால் மெல்லிய கம்பியின் ஸ்ருதி மொத்த கம்பியினுடையதைப்போல் மூன்று மடங்கிருக்கும் கம்பியின் பருமன் எத்தனை மடங்கு குறைகிறதோ அத்தனை மடங்கு வைபரேஷன் அதிகரிக்கும்.

இதுவரை கம்பிகளின் ஸ்ருதியில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுவதற்கு கம்பிகளின் நீளம், பிசு, மொத்தம் இவைகள் காரணம் என்றுபார்த்தோம். ஆனால் ஒரே நீளம், பிசு, மொத்தம் உள்ள ஒரு ஸ்டீல் கம்பியையும் ஒரு பித்தளைத் தந்தியையும் எடுத்துக் கொண்டு மீட்டிளால் பித்தளைக் கம்பியைவிட ஸ்டீல் கம்பியின் ஸ்ருதி அதிகமாயிருக்கும். பித்தளையைவிட ஸ்டீல் மீட்டிள்கு அதிகம்வேண்டுமானால் ஸ்டீலின் டென்ஸிடி (Density) பித்தளையின் டென்ஸிடியில் நாலிலொரு மடங்காகவும் மூன்று மடங்கு இருக்குமானால் டென்ஸிடி ஒன்பதிலொருமடங்காகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஸங்கீதாத்யயனம்.

S. R. குப்புலாமி B.A., (M. Mus..)

ஆதிகாலத்தில் நமது தேசத்தில் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதில் ஜனங்கள் மிகுந்த ஊக்கம் செலுத்திவந்தார்கள். வேதங்களில் நல்லபரிசயம் ஏற்படுவதால் இகபரத்திற்கு தகுந்த ஸாதனமென்று கருதிவந்தார்கள். ஆதிகாலையிலெழுந்திருந்த நதிகளில் ஸ்ரானம் செய்துவிட்டு நித்ய சர்மானுஷ்டானங்களை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு மாணுக்கர்கள் குருவினுடைய வீட்டையோ, ஆசிரமத்தையோ அடைந்து குருவால் போதிக்கப்படும் வேதங்களைச் சந்தை சொல்லி ஒருதடவைக்குப் பலதடவைகளாகப் பாடம் செய்துவந்தார்கள். இம்மாதிரி வேதாப்யாஸம் செய்வதில் பல பகுதிகள் (Stages) உண்டு. அவைகளில் முக்கியமான கனம், ஜடை முதலியவைகளில் தேர்ச்சி பெற்று குருவின் ஆசிரியன் குருகுல வாஸம் பூர்த்தி செய்துவிட்டு மாணுக்கர்கள் வெளியேறுவார்கள். வெளியேறிய பிறகும் பல புண்ணிய சேஷத்திரங்களுக்கெல்லாம் யாத்திரையாகச் சென்று தாங்கள் கோட்பாடுகளாகக் (Theories) கற்றுக்கொண்ட விஷயங்களை அனுபவ வித்தமாகத் தெரிந்துகொண்டு தங்கள் வாழ்க்கையிலீடுபடுவார்கள். சேஷதராதனம்செய்யும்பொழுது சிலஸமயம் குருவும் வருவார்; அப்பொழுது சிஷ்யர்களுக்கு ஆங்காங்குள்ள விஷயங்கள் நன்கு விளக்கப்படும். இவ்விதம்

குருகுல வாஸம்செய்து வித்தையை நன்கு கற்றுசேஷதராதனம் செய்து அனுபவ வித்தமாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு வாழ்க்கையிலீடுபடும் மாணுக்கர்கள் பேரும் புகழுடனும் கீர்த்தி பெற்று விளங்கலானார்கள்.

ஸூரபூஸூர சர்மா என்பவர் நன்றாய் வேதாத்யயனம் செய்து க்யாதி அடைந்திருந்தார். அவரை எல்லோரும் கனபாடிகள் என்று ஸாதாரணமாய் அழைப்பது வழக்கம். அவர்வசித்து வந்த கிராமத்தில் அவரைக் கலந்துகொள்ளாமல் ஒருவீட்டிலும் ஒரு காரியமும் நடைபெறாது. இவருடைய அத்தானான ரங்க கிருஷ்ண சர்மா என்பவர் ஸங்கீதத்துரையில் இறங்கி அனேக இடங்களில் கச்சேரி செய்து ஏராளமான திரியியம் சம்பாதித்து விட்டார். ரங்ககிருஷ்ண சர்மாவின் கச்சேரியென்றால் கல்லும் உருகி ஓடும் என்று எல்லோரும் அவரைப் புகழ்ந்து பேசுவது சகஜமாயிற்று. ஆனால் ஸூரபூஸூர சர்மாவோ, வேதத்தில் அளவுகடந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தபோதிலும் அவருடைய வருமானம் மிகக் குறைவு. எங்கேயாவது வைதீகக் காரியங்களில் சொல்லமான தகவிலையும், ஆயுஷ்ய ஹோமம் முதலியதுகளில் ஜபிப்பதில் கொஞ்சம் உபாயமான வருமானமும் திருவிழாக் காலங்களில் கோயில்களில் வேதாத்யயனத்திற்காகக் கொஞ்சம் ஸம்பாஷையும் ஆக கிரந்தரமான வருமானம் கிடைப்பினும், மொத்தத்தில் வருமானம் மிகவும் குறைவாகவேதானிருந்தது. எனவே இதையெல்லாம் யோஜித்தும் அத்தானுடைய வருமானத்தையும் கருதிய ஸூரபூஸூர சர்மா ஸங்கீதத்துரையில் ஈடுபட வேண்டிய நோக்கத்தோடு ஸங்கீதாப்யாஸம் செய்யவேண்டும் என்று உறுதிக்கொண்டார். அதனால் அத்தானைப்போல் தனக்கும் ஏராளமான வருமானம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தார்.

வேதாத்யயனத்தில் சிறந்தவராதலாலும், வேதத்திற்கும் ஸங்கீதத்திற்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமிருப்பதை நன்குணர்ந்தவராதலாலும் வேதாத்யயனம்செய்வது போலவே ஸங்கீதாப்யாஸம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்த ஸூர சர்மா "ஸங்கீதாத்யயனம்" செய்ய ஆரம்பித்தார். வெகு அதிகாலையில் எழுந்திருப்பார் சர்மா. காலக்கடன்னை முறைப்படி முடித்துக் கொண்டு ஸங்கீதாத்யயனத்தில் ஈடுபடுவார்.

(ஸீஷி ஸிகாஹ, ஸிகமாஹ, ஸிகமபாஹ, ஸிஸிகஸிகம ஸிகமபாஹ) என்று உச்சஸ்தாயியில் பலக்கப்பாட ஆரம்பித்து ஸாதகம் செய்வார். இதில் அவருக்கு ஸங்கீதம் வித்தியாகி அஸூர அதன் மூலம் கச்சேரிகள் வாயிலாக நிரம்பிய வருமானம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனால் இவருடைய ஸங்கீதாத்யயனத்தால் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு இடை யூறு ஏற்படவே அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சர்மாவை அவ்விட்டைவிட்டு விட்டிவிட்டார்கள். என்ன செய்வார் பாவம் சர்மா! அவருடைய ஊக்கம் கொஞ்சங்கூடத் தளர்ச்சியடையவில்லை. கஜகர்ணம்போட்டு எப்படியோ கஷ்டப் பட்டு ஒரு வீடு சம்பாதித்துத்தனது வழக்கம்போல் ஸங்கீதாத்யயனம் மும்மறமாக ஆரம்பித்துவிட்டார். இவ்விடத்திலும் சர்மாவின் அட்டஹாஸம் சகிக்கமுடியவில்லை. நாளுக்குநாள் அப்யாஸம் பிரமாதமாக ஓங்கியது. முதல் காலம், இரண்டாம் காலம், மூன்றாம் காலம் நிரவல் வரவல், இரவல் முதலிய பாசு பாடுகளில் சிசேஷப் பயிற்சி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்.

நேர் எதிர்விட்டில் தேவராஜ சாஸ்திரி என்பவர் வசித்து வந்தார். அவர் ஒரு லக்ஷணகனபாடிகள், சக்திபூஜைசெய்து வித்தியடைந்தவர். அவருடைய தியானத்திற்குப் பூஸூர சர்மாவின் ஸாதகம் நேர் விரோதமாக இருந்தது. அவரே வலுவில் வந்து சர்மாவின் சினேகிதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். உண்மையில் இது இருவருக்கும் நற்காலமென்றே சொல்ல வேண்டும். முதலில் தேவராஜ சாஸ்திரி சர்மாவுடன் சம்பாஷிக்க ஆரம்பித்தார். ஏனைய சர்மாவே இப்படி சங்கீதத்தில் அஸாத் தியமான ஸாதகம் செய்கிறீர்களே! அதன்னோக்கம் என்னவோ! சர்மா—ஆமாமையா. எங்கத்தான் நேத்திப்பயல். அவன் பெரிய ஸங்கீதவித்வானும். அவனுடைய ஆடம்பரமென்ன? பெருமையென்ன! அவன் கீழேயே நடக்கிறதில்லையா..... ஆனால் எப்படியிருந்தாலென்ன. ஏராளமாய் சம்பாதித்துவிட்டான்.....நானும் அத்துரையிலீடுபட்டு நன்றாய் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்றுதான் விடாது ஸாதகம்பண்ணிவருகிறேன். பகவான் என்று அனுக்ரஹம் செய்வாரோ தெரியவில்லை.

சாஸ்திரி—உம்முடைய ஸாதகத்திற்குப் பரிபூர்ண பலன் ஏற்படுவதில் சந்தேமையில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் உம்

மைப்போல் ஸாதகம்பண்ணினவர்களே கிடையாது. ஏன் கல்ல பலன் கிடைக்காது?

சர்மா—நீர் என்னமோ சொல்லுகிறீர். இதுவரையில் ஒன்றும் ஸாரம் காணவில்லை. ஆனால் நானும் விடா முயற்சியுடன் தான் இருக்கிறேன்.

சாஸ்திரி—ஐயா, நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கேளும் உம்முடைய அசுஸாதகத்தால் அக்கம் பக்கங்களெல்லாம் சிகில் பிடித்துவிட்டார்கள். எனக்கும் தலைவேதனையாக இருக்கிறது. உம்முடைய ஸாதகத்தை நிறுத்தும், உமக்கு வேண்டிய பொருள் கொடுக்கிறேன்.

சர்மா—முடியவே முடியாது. அத்தனைப்போல் நிறைய சம்பாதிக்கிற வரையில் ஸாதகத்தை விடவே மாட்டேன்.

சாஸ்திரி—இதென்ன பெரிய தொல்லையாயிருக்கிறது. நான்தான் உமக்குவேண்டிய பொருள் கொடுக்கிறேனென்கிறேனே இனியாவது நிறுத்தமாட்டீரா.

சர்மா—எங்கே கொண்டாரும் பொருளை. பிறகு ஸாதகத்தை நிறுத்துகிறேன்.

சாஸ்திரி—நீர் ஸாதகத்தை நிறுத்துகிறீரா. நான் வராள பொருள் தருகிறேன்.

சர்மா—நீர் கொடும். நான் உடனேயே நிறுத்திவிடுகிறேன்.

சாஸ்திரி—ஸரி. நான் கொடுக்கிறேன். இனி உமது ஸங்கீத மூட்டையைக் கட்டித் தூர வைத்துவிட்டு அதைப் பற்றி ஸ்மரிக்கவேக் கூடாது.

சர்மா—பொருள் கிடைத்தால் சரி, ஸங்கீதாத்யயனத்தைக் கட்டாயம் மறந்து விடுகிறேன்.

சாஸ்திரி—நான் சொல்வதைக்கேளும். உருப்பட்டுர் ஜமீந்தாருக்கு ஒரே பெண். அவளை ஒரு பிறும்மராஷஸ் பிடித்துக் கொள்ளும்படி செய்கிறேன். எந்த மந்திரவாதி வந்தாலும்

பலிக்காது. ஆனால் நீர்வந்து ஒரே ஒரு தடவை ஸீஹி, ஸீகர்ஹ, ஸரிகபாஹ ஸரி கம பாஹ, ஸரி ஸரிக ஸரிகம ஸரி கம பாஹ என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் ப்ரும்ம ராசுஷஸ் ஓடிப்போய்விடும். ஜமீந்தாரும் ஏராளமானபொருள் கொடுப்பார். அதன்பிறகு ஸங்கீதாத்யயனத்தை மறந்து விடவேண்டும். என்ன?

சர்மா—ஸரி. அப்படியே செய்கிறேன்.

உருப்பட்டுர் ஜமீந்தாரின் ஒரேபெண்ணுக்கு ப்ரும்ம ராசுஷஸ் பிடித்து விட்டது. அந்தபெண் பிரோக்கையும் அம்மி, கல்லூரல் முதலியவைகளைத் தூக்குவதும் தலைவிரிகோலமாக ரகளைபடுத்துவதுமாக அமர்க்களம் ஆரம்பித்துவிட்டது அவளைக் கண்டால் எல்லோருக்குமே குடக்கழிச்சலான நடுக்கம். ஜமீந்தாரும் கவலைக்கொண்டவராய் அனேக மந்திரவாதிகளை வரவழைத்துப் பார்த்தபோதிலும் பெண்ணுக்கு அலுக்கலம் ஏற்படவில்லை. மந்திரவாதிகளெல்லோரும் அப்பெண்ணின் கத்திக்கு இரையானார்கள். அதனால் மற்ற மந்திரவாதிகளும் ஜமீந்தார் வீட்டிற்கே வர பயப்பட்டார்கள். என்னசெய்வார் பாவம் ஜமீந்தார். என்னசெய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தார் துக்கஸாகரத்திலாழ்ந்தார். ஆனால் ஜமீந்தார் நிரபராதியானபடியால் கடவுள் அவரை இம்மாதிரி அதிககாலம் கஷ்டப்படும்படி விடமாட்டாரல்லவா?

உருப்பட்டுர் ஜமீந்தார் பெண்ணுக்கு ப்ரும்மராசுஷஸ் பிடித்த விஷயம் நாடெங்கும் பரவியது. சர்மாவுக்கும் தெரிந்து விட்டது. சர்மாவின் குதூகுலத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் அளவேயில்லை. ஜமீந்தார் வீட்டிற்கு புறப்படசித்தமானார். தனது ஸங்கீதாத்யயனம் சமயத்தில் மறந்துபோகாதிருப்பதற்காக ஒரு தடவைக்கும் பலதடவைகளாக வீட்டில் ஸீஹி ஸரிகாஹ முதலிய ஸாதகத்தை முதற்காலம், இரண்டாங்காலம், மூன்றாம் காலம் கடைசிக்காலம் ஆகியகாலங்களில் அண்டமதிரும்படியானாதகம் செய்து விட்டு சர்மா ஜமீந்தார் வீட்டைநோக்கி புறப்பட்டார். எதிரே நற்ச்சகுனங்கள் தென்பட்டன. சர்மாவுக்கு ஒன்றும் தலைகால் தெரியவில்லை. ஜமீந்தார் வீட்டுவாசலை

அடைந்து தான் மந்திரவாதி என்றும் ஜமீந்தார் பெண்ணை சௌகரியப்படுத்துவதற்காகவே வந்திருப்பதாகத் தெரியப்படுத்தியவுடனே சர்மாவுக்கு ராஜோபசாரம் நடந்தது. அவருக்காக தனி ஜாகையொன்று ஏற்பாடாகி உருப்பட்டுரிஷுள்ள கியாதி பெற்ற சமையற்காரர்களைக்கொண்டு அறுசுவையோடு விரும்பு தயாராயிற்று இதை எல்லாம் கண்ட சர்மா தனக்குக் கனகாபிஷேகம் ஆனதாகவே எண்ணியிருந்தார். தனது நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பூஜை முதலியவைகளையும் முடித்துக்கொண்டு ஜமீந்தாரிடம் சென்று தனது ஆகாரத்திற்கு முன்பு பெண்ணைக் குணப்படுத்தி விட்டுத்தான் போஜனம் செய்து கொள்வதாகச் சங்கல்பம் செய்து கொண்டு வந்திருப்பதாக சர்மா தெரிவித்தார். ஜமீந்தாரும் மிருந்த சந்தோஷமடைந்து “ஐயா இன்று நான் புனிதனானேன். தங்களது தரிசனமே எனது பாக்யம் என் பெண்ணுக்குக் குணமாகுமென்பதில் ஒருவித சந்தேகமுமில்லை. இங்கு தங்களுடைய பூஜைக்காக ஏதாவது ஸாமான்கள் வேண்டுமோ? உடனே தயவுசெய்து தெரியப்படுத்தினால் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொண்டுவந்து விடுகிறேன்” என்றார் சர்மாவும் கடஸ்தாபனம் செய்து மந்திரம் ஜபிக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கு வேண்டிய ஸாமான்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்படி செய்தார். எல்லாவற்றையும் பரம பக்தியுடன் பாராயணம் செய்வது போல் நடத்து விட்டு ஜமீந்தாரின் பெண்ணிருக்குமிடம் சென்றார்.

மந்திரவாதிகளைக் கண்ட பொழுதெல்லாம் அட்டஹாஸம் செய்யும் ஜமீந்தாரின் பெண் சர்மாவைக்கண்டதும் நடுநடுங்கி மிருந்த அடக்க ஒடுக்கத்துடன் தலை குனிந்து கண்முடிமெளனமாய் நின்றாள். சர்மாவும் என்ன லேசப்பட்டவரா! அப்பெண்ணின் எதிரில் ஒரு பெரிய வாழையிலை போட்டு அதன் மேல் சுமார் 4படி அரிசிப்பரப்பி அரிசியின் பேரில் ஜலம் நிறைந்த குடத்தை வைத்து மந்திரம் ஜபிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். தொண்டையக் களைத்துக் கொண்டு ஓம் ஸீஹி என்று சர்மா ஆரம்பித்தாரோ இல்லையோ அப்பெண்ணைப் பிடித்திருந்த ப்ரும்மராசுஷஸ் “இல்லை நான் இனி இந்த திக்குக்கே வரவில்லை. இதோ ஓடி விட்டேன்” எனது கூக்குரலிட்டது. சர்மாவும்

ஸப்தலோகங்களும் கிடுகிடு என்று நடுங்கும்படியான தொண்டையில் ஸீஹி, ஸிகாஹ, ஸிகமாஹ, ஸிகம்பாஹ என்று சொல்லிக்கொண்டே பூர்ணகும்பத்துடன் எழுந்திருந்து அதிலிருக்கும் ஜலத்தை அப்பெண்மணியின் தலையில் கொட்டி நீராட்டி வைத்தார். ப்ரும்மராஷ்ட்ஸ் எல்லாம் பரந்த போயிற்று. ஜமீந்தாரின் பெண்ணும் இயற்கை ஸ்வபாவமாக ஆளுள்.

ஜமீந்தாரும் அளவு கடந்த பேரானந்த மடைந்து ஸூரபூஸூர சர்மாவைப் பலவாராகப் புகழ்ந்து ரதனங்கள், பட்டுப் பிதாம்பரங்கள், பூதானம் முதலியவைகளையும் வழங்கினார் சருங்கச் சொல்லின் அவருடைய ராஜ்யத்தின் பாதி யையே சர்மாவுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்து விட்டார்.

இறந்தவர்களையும் கூட உயிர்ப்பிக்கக்கூடிய வன்மையுள்ள ஸங்கீதத்தின் பெருமைதான் என்னே. ஸங்கீதத்தைச்சரியான முறையில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்தபொழுதே ஸூரபூஸூர சர்மாவுக்கு அளவிட முடியாத திரவியம் கிடைத்தது என்றால் சாஸ்திர முறைப்படி அந்தாங்க சுத்தியாய் ஸங்கீதத்தை யதாசக்தி அப்பியாஸம் செய்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பலனே திரவிகம்.

இக்கதையிலிருந்து ஸங்கீதத்தின் பெருமையும் அதன் சக்தியும் வெளியாகிறது.

குறிப்பு:— இதில் வரும் பெயர்களுக்கெல்லாம் கல்பனையே; யாரையும் குறிப்பிடுவதல்ல.

சாரீரஸாதகம் (Voice Training)

S. R. சூப்புவாரி B.A., (M. Mus.,)

முதல் பாகம்.

வாய்ப்பாட்டு ஸங்கீதம், வாத்யஸங்கீதம் ஆகிய இரண்டிலும் வாய்ப்பாட்டிற்கே கௌரவம் அதிகம். ஆதிகர்லத்து நூலாசிரியர்கள் வாய்ப்பாட்டை "தெய்வவிணை" என்றும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். சாரீரவனப்பினால் தியாகையாவைப் போன்ற மஹான்கள் பெரியகாரியத்தை ஸாதித்திருக்கிறார்கள்; இறந்தவர்களையும் கூட உயிர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்; தகுந்த ஸாதகத்தாலும் உருக்கமான ஸங்கீதம் பாடியிருக்கிறார்கள். வாய்ப்பாட்டில் ஸாதித்துக் காட்டக்கூடிய சில கமகங்களும் (Graces) ப்ருகாக்களும் (Ornamental embellishments) நாவிலிருந்து மிகுந்த பாவத்துடனும் உருக்கமாகவும் வருகிறபடியால் அவைகளை அப்படியே அதே அளவில் வாத்யங்களில் வாசித்துக் காட்டுவது சிரமம்; இம்மாதிரி ஸாதிப்பதற்கு நல்ல சாரீரம் வேண்டும்; தகுந்த முறைப்படி சாரீரத்தை ஸாதகம் செய்து நமதிஷ்டப்படி சாரீரம் உபயோகப்படக்கூடிய நிலைமையில் சாரீரத்தை அமைத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கிரேக்கதேசம் (Greece) ஜெர்மனி முதலிய தேசங்களில் ஸாதாரணமாய் மேடைமேல் பிரசங்கம் செய்பவர்கள் கூட சாரீரஸாதகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம். பேசுவதற்கே சாரீரஸாதகம் வேண்டு மென்றால் பாடுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு அதிகம் வேண்டும்? அசுரஸாதகம் என்பார்களே, அப்பேற்பட்ட ஸாதகம் பாடுவதற்கு வேண்டும். மேலும் நமது ஆதிகாலத்திய சரித்திரத்தைக் கவனித்தால் வேத காலத்தில் ஆசிரியர்கள் சாரீரஸாதகத்தில் அதிக ஊக்க முள்ளவர்களாயிருந்தார்கள் என்று பலவித ஆதாரங்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். நாரதசிகைஷ, பாணினிசிகைஷ முதலிய நூல்கள் உச்சாரண விதிகளைப்பற்றி (Phonetic principles) க் கூறுகின்றன; அதனால் பேசும் அவயவங்கள் [Organs of sheech] ஸாதகத்தை அடைந்தன. அதிகாலையில் எழுந்திருந்து வேதம்

ஒதுவதில் ஈடுபட்ட ஆரிய மாணவர்கள் சந்தை சொல்வது என்ற ஒரு ஸாதக முறையைக் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அம்முறையில் ஸ்வரங்களையும் ஸ்வரபேதங்களையும் வேதப்பகுதிகளையும் பலதடவைகளாகத்திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதால் சாரீரத்திற்கு நல்ல அப்பியாஸம் (exercise) ஏற்படுவதுடன் வேதங்களைப் பாடம் செய்வதும் சுலபமாயிற்று அக்காலத்தில். ஸங்கீதத்தைத் தொழிலாக மேற்கொண்டவர்களில் வாய்ப்பாட்டுப் பாடுபவர்களுக்கு ப்ரத்தியேக கௌரவம் இருந்தது. ஆதிகாலம் முதல் சுமார் பதினேழாவது நூற்றாண்டு வரையிலும் வாய்ப்பாட்டு வித்வான்கள் சாரீரஸாதகத்தை முக்கியமானதாகக் கவனித்திருந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. பழய காலத்து வித்வான்கள் சாரீரத்தை ஸாதகம் செய்தது பற்றி பல விதக்கதைகளைக் கர்ணபரம்பரையாகக் கேட்டிருக்கிறோம். ஒரு வித்வான் சமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று அலைகளுக்குமேல் கத்தி சாரீரத்தில் கனம் (Volume) ஏற்படும்படி செய்து கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது மற்றொருவர் குளிர்காலத்தில் வெகு அதிகாலையில் எழுந்து நதிக்குச் சென்று கழுத்து வரையிலும் ஜலத்திலிருந்து பாடி சாரீரத்தில் பிரகாசங்கள் பேசும்படி செய்து கொண்டதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

சாரீரத்தால் அதிக வினோதங்களை காலம் சென்ற மஹா வைத்தியதைய்யர் சாதித்தார் என்று சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அவர் எங்கு கச்சேரிக்குச் சென்றாலும் அவருடைய தமயனாரான ராமஸ்வாமி அய்யரும் கூடவே எப்பொழுதும் இருப்பாராம். கச்சேரி மேடைக்குப் போகும் பொழுது, கூடவேயிருக்கும் ராமஸ்வாமி அய்யரைப்பார்த்து வைத்தியதை அய்யர் "ராமஸ்வாமி, ராமஸ்வாமி என்று இரண்டு மூன்று தடவைகள் பலக்கக் கூப்பிடுவாராம். மிகவும் சமீபத்திலிருந்த போதிலும் ராமஸ்வாமி அய்யர் ஒன்றும் பதில் பேசமாட்டாராம். அக்கம்பக்கத்திலிருப்பவர்கள் ராமஸ்வாமி அய்யரை விவரம் கேழ்க்கவே, அவரும் "என் தம்பி நான் செவிடு என்றே அல்லது தூரத்திலிருக்கிறேனென்றே கருதி அவ்விதம் உரக்கக் கூப்பிடுவதில்லை; ஆனால் அவன் கூப்பிடுவதிலேயே அன்று அவன் சாரீரத்தின் பக்குவம் தெரிந்து விடும்" என்று சொல்லு

வாராம். ராமஸ்வாமி என்று கூப்பிடுவதிலேயே சாரீரத்தின் பக்குவம் தெரியவேண்டுமானால் அந்த சாரீரம் எவ்வளவு மேன்மையாயிருந்திருக்கவேண்டும்?

சமீபகாலத்தில் தான் நமது தென் தேசத்தில் சாரீர ஸாதகம் குறையவே அறைக்கட்டைக்கும் முக்கால் கட்டைக்கும் மந்தாஸ்தாயிலோ அல்லது தாஸ்தாயியிலோ அதிக ஸஞ்சாரமில்லாமல் நுனிபுல் மேய்வது போன்ற சாரீரங்கள் யிருந்திருக்கின்றன. ஒருவருடைய சாரீரத்தைப் போல் மற்றொருவருக்கேற்படுவது கிரமமாயினும் தகுந்த ஸாதகத்தால் அவரவர்களுக்கியற்கையாயமைந்த சாரீரத்தை ஸ்வாதினப்படுத்தி ஸங்கீதிகள் பேசும்படிக்கும் இஷ்டப்படி லாகவமாய் உபயோகப்படும்படிக்கும் செய்துக்கொள்ளலாம். அதனால் தான் தமிழில் "பாடப்பாட ராகம் மூட மூட ரோகம்" என்ற பழமொழி வழங்கலாயிற்று? நமது முன்னோர்களின் ப்ராணயாம முறையையும் வேத உச்சாரண முறையையும் கவனித்துப்பார்ப்போமேயானால் ஆதிகாலத்தில் சாரீரஸாதகம் (Voice Culture) கிறந்த முறையில் தானிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

• சுமார் கி. பி. பதிமூன்றாவது நூற்றாண்டிலிருந்து பதினேழாவது நூற்றாண்டு வரையிலும் அனேக ஸங்கீத நூல்கள் இயற்றிய ஆசிரியர்கள் சாரீரஸாதகத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பது அந்தந்தக்காலத்திற்கேற்றவராகவும் கொஞ்சம் மத ஸம்பந்தமாகவும் தத்துவ ஸம்பந்தமாகவும் (Religious and metaphysical flavour) இருக்கிறது. அவர்கள் ஸங்கீதத்திலும் "ஜீவாத்மா-பரமாத்மா" சர்ச்சையைப்புகுத்தியிருக்கிறார்கள் அவர்களின் சித்தாந்தப்படி நமது மானிட உடம்பில் புகுந்திருக்கும் ஜீவ அணு பிரமனுடைய விருஷ்டி கிசேஷம் என்றும் அது பிரமனுக்கதீனமானது என்றும் ஏற்படுகிறது. அது பேசவேண்டும் என்று நினைக்கும் பொழுது மனதிற்கு தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க ஒரு கட்டளை யிடுகிறது; மனது உணர்ச்சியடைந்து சப்த அலைகளை உண்டாக்குகிறது; இந்த அலைகளும் "பீரம்மக்கிரந்தி" என்ற அவயவம் அசைவதால்

நாதத்தை உண்டு பண்ணி அது வயிறு, மார்பு, தொண்டை முகம், தலை முதலிய அவயவங்கள் வழியாய் வெளியாகிறது. மந்தரம், மத்யம் தாரம் என்று மூன்று ஸ்தாயிகளும் (Voice Registers) முறையே மார்பு, தொண்டை, தலை ஆகியவைகளிலிருந்து கிளம்புகிற தென்று அக்காலத்து நூலாசிரியர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். 22 ஸ்ருதிகள் நமது மார்பு தொண்டை தலை ஆகியவைகளிலிருக்கும் 32 கிறிய நரம்புகளால் (Sinews) ஏற்படுத்தப்படுவதாகவும் அவர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீத நூலாசிரியரான பாவபட்டர் என்பவர்தனது "அனுவப ஸங்கீத விலாஸம்" என்ற நூலில் ஸங்கீதத்தின் தத்துவ-மனநோக்க உணர்ச்சி முதலிய (Philosophical and psychological aspects) பாவங்களைப்பற்றிக் கூறியிருக்கிறார்.

நாம் எவ்விதம் நமது சரீரத்திலிருந்து நாதத்தையுண்டு பண்ணுகிறோம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. நமது சரீரத்தில் (Larynx) சப்த முண்டாக்கும் அவயவம் இருக்கிறது. அது பல வித சிறு சிறுசிறுபுகளாலும் (Cartilages) ரப்பர் போல் நீளக்கூடிய சில மெல்லிய தோல்களாலும் (elastic membranes) இணைக்கப்பட்டவை. அவைகளில் இரண்டிற்கு சப்த நரம்புகள் (Vocal cords) என்று பெயர் அனேக நரம்புத்தசைகள் (Muscles) சப்த நரம்புகளின் இடத்தையும் (position) பிசுவையும் (tension) அடக்குகின்றன (Control) சப்தவைபரேஷனின் சிதானம் சப்த நரம்புகளின் நீளம், பருமன் (size), பிசு (tension) இவைகளைப் பொருத்திருக்கிறது. சப்த நரம்புகள் நெறுக்கமாக (tense) இருந்தால் ஸ்ருதி [Pitch] ஜாஸ்தியாயிருக்கும்; சப்த நரம்புகள் நீளமாயிருந்தால் ஸ்ருதி குறைவாயிருக்கும். சரீரத்தின் கனமும் [Volume] தரமும் [Quality] சப்த நரம்புகளை அசையச்செய்யும் காற்றோடையைப் [air current] பொருத்தும் மார்பு, தொண்டை, வாய், மூக்கு முதலியவைகளில் அமைந்துள்ள பிரதி பலிக்கும் இடத்தைப் [resonating chamber] பொருத்தும் இருக்கிறது. ஆண்களின் சப்த அவயவம் [Larynx] பெண்களினுடையதை விட மூன்றிலொருபங்கு பெரியது; அதிலுள்ள

சப்த நரம்புகளும் நீளமாயிருப்பதால் பொதுவாக களின் சரீரம் பெண்களின் சரீரத்தை விட ஸ்ருதி [Pitch] குறைவாயிருக்கிறது. சப்த அவயவம் கிறியதாயமையப் பற்றினால் ஸ்ருதி ஜாஸ்தியாகும். சுமார் வேயத்திலிருந்து பருவக்காலம் வரையில் அதாவது 14 அல்லது 15 வயது வரையில் சப்த அவயவம் ஆண், பெண் இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியானதாகும். பருவக்காலத்தில் ஆண் சரீரம் உடைந்து சப்த நரம்புகள் நீண்டு ஸ்ருதி குறைந்து விடுகிறது; பெரும்பாலும் ஒரு ஸ்தாயி குறைந்து விடுவதுண்டு.

மனித சரீரம் மூன்று ஸ்தாயி வரையிலும் எட்டும்; அதாவது மந்தரம், மத்யம், தாரம்; அதாவது ஒரு வினாடிக்கு [Per second] 87 வைபரேஷன் முதல் 768 வரையிலும் உள்ளது. சில வெகுவிடை உயர்ந்த சரீரங்கள் ஒரு வினாடிக்கு 40 வைபரேஷன் கிழிருந்து 2048 வைபரேஷன் அதிமேல் ஸ்தாயிவரையிலும் போனதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களுடைய காது சுமார் 11 ஸ்தாயிகள் வரையிலும் கேட்கும்; அதாவது சுமார் ஒரு வினாடிக்கு 32 வைபரேஷன் முதல் 33768 வைபரேஷன் வரையிலும் கேட்கும் நமது தேசத்தைப்போல் மேல் நாடுகளிலும் மூன்று ஸ்தாயிகளைக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்வரங்கள் ஸ்வரஸ்தானங்கள் ஆகியவைகளில் சாம்யம் இருப்பதுபோல் ஸ்தாயியிலும் சாம்யம் இருக்கிறது போலும் ஸ்ருதிக்கு ஞானம், ஸ்வரக்குஞானம். நமதிஷ்டப்படி உபயோகப்படுத்தக்கூடிய சரீரம் அதற்கேற்ற ஸாதகம் முதலியவைகள் இருக்க வேண்டும். இத்துரையில் நம்மைவிட ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீத வித்வான்கள். அதிகத்தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். மூன்று ஸ்தாயிக்கள் பேசக்கூடிய அளவிலும் கமகங்களும் பிருகாங்களும் இஷ்டப்படி விளம்பம். மத்யம், துரிதம் [Slow, Middle, Fast] ஆகிய காலங்களில் சுவமாய்ப்பேசும்படி ஸாதகம் செய்திருக்கிறார்கள். சரீர ஸாதகத்தில் ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீதவித்வான்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் சிரமத்தில் கொஞ்சமாவது நாம் எடுத்துக் கொண்டால் நமது சரீரமும் விரைபுயர்ந்ததாகத் தானிருக்கும் ஆனால் நாம் அவ்விதம் செய்வதில்லை. பொதுவாக சரீர ஸாதகத்தைப் பொருத்தளவில் நுணிப்புல் மேய்கிற ஸம்பந்தாயத்தைத்

தான் கைபாண்டு வருகிறோம். ஆனால் சிலருக்கு இயற்கை யாகவே நல்ல சாரீரமாய் அமைந்திருக்கிறது. அதைப்பற்றிக் குறைகூறுவதற்கிடமில்லை. முக்கால் பாடுவது, தொண்டை இருகப்பாடுவது, பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பாடுவது, ஸ்ருதி சேராமல் பாடுவது, ஸ்வாஸ்தானங்கள் சரியாயுணர்த்தாமல் பாடுவது, விவரவில்லாமல் பாடுவது, மந்தரஸ்தாயியில் கீழ்வராமலும் தாரஸ்தாயியை எட்டிப்பார்க்காமலே பாடுவது. கமகமோ பிருகாவோ ஸ்பஷ்டமில்லாமல் பாடுவது, கனம்வேண்டிய இடத்தில் கனம் கொடுக்காமல் பாடுவது, அடிக்கடி காக்கை போல் கரைவது, குதிரைபோல் களைப்பது, நரம்புகள் புடைக்கப் பாடுவது, வாயில் யானை பூந்துகொண்டாலும் தெரியாத அளவில் வாயைப் பிளந்து கொண்டு பாடுவது, முகத்தில் பலவித விகாரங்களையுண்டு பண்ணிக்கொண்டு பாடுவது ஆகிய சேஷ்டைகளும் கொளஷ்டைகளும் இல்லாமல் பாடுவதுதான் நலம். அதற்காகத் தான் தகுந்த முறையில் சாரீரஸாதகம் செய்து கொள்ளவேண்டும். சாரீரஸாதகத்தில் ஏற்படும் சிரமத்திற்காகத் தயக்கியோ அல்லது ஸாதகத்தைக் கொளவக் குறைவாக நினைத்தோ ஸாதகம் செய்யாமலிருக்கக்கூடாது. வாய்ப்பாட்டு பாடுகிறவர்களுக்கு சாரீரம் தான் மிகவும் முக்கியம். அதை நல்ல நிலைமையில் வைத்துக்கொள்வதற்குத் தகுந்த முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு சித்திசெய்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

சாரீர ஸாதகம் - (இரண்டாம் பாகம்)

S. R. குப்புல்வாமி B. A., (M. MUS.)

சாரீரஸாதகத்தில் முதன்முதலாகக் கவனிக்க வேண்டியது மூச்சுஸ்வாநீனம் [Breath Control] - நமது மார்பு தொண்டை, சப்த நரம்புகள் ஆகியவைகளிலுள்ள சப்தப் போக்குவரத்து காலத்தைப் பொருத்து [Resonating Space] ஒலியின் கனம் பிசு முதலியனவைகள் இருக்குமென்று இதற்கு

முன்பே குறித்திருக்கிறோம். பாடும் பொழுது மூச்சு உள்ளிழுப்பதும் வெளிவிடுவதும் சிரமமில்லாமல் இருக்கவேண்டும்; அப்படி இருப்பதற்கு மார்பு நல்ல வலியுடையதாயிருக்க வேண்டும். மார்பு வலிவாயிருந்தால்தான் மூச்சு உள்ளிழுத்து வெளிவிடும் பொழுது ஸ்வாஸப்பை [Lungs] யதேச்சையாய் அசையக்கூடும் இதை உத்தேசித்துத்தான் நமது முன்னோர்கள் "ப்ராணயாம" ப்பயிற்சியை அவசியமாய் வைத்திருக்கிறார்கள் போலும். மூச்சு ஸ்வாநீனத்தைக் கொண்டுதான் கனம் வேண்டிய இடத்தில் கனமும் நீட்டவேண்டிய இடத்தில் நீட்டமும் வெகு உயரமாகவும் உடனே வெகு தாழ்மையாகவும் தாரஸ்தாயியிலிருந்து மந்தரஸ்தாயிக்கு ஒரு கொடிப்பொழுதில் வருவதும் ஆகிய அம்மந்தரஸ்தாயிக்கு ஒரு கொடிப்பொழுதில் வருவதும் ஆகிய அற்புதச் செயல்கள் (Fetes) செய்யக்கூடும். நமது ஸ்வாஸக் குழாயை அதிகமாய் உபயோகப்படுத்தி அதற்கு அடிக்கடி களைப்பு ஏற்படும்படி செய்துகிட்டால் அது உபயோகப்படுத்த முடியாமல் போய்விடும். அதற்கு வேலை கொடுக்காமலே இருந்தாலும் நமக்கு வேண்டிய சமயத்தில் சொன்னபடி கேழ்க்காது. ஆகவே ஸ்வாஸக்குழாயை சீராக ஒரே நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும்

• சிலருக்கு அடிக்கடி பாடும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கலாம். சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் அளவுக்கு மீறப்பாடி பொருள் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் ஸ்வாஸக் குழாய்க்கு எல்லை மீறிய சிரமம் ஏற்பட்டால் அதிபால்யத்திலேயே கச்சேரிகள் நீடித்தச் செய்யக்கூடிய வஸதி குறைந்துவிடும். மற்றும் சிலர் ஸங்கீதத்தைப் பிறருக்குப் போதிக்கும் ஆசிரியர்களாக அமைந்து பொருளாசை பிடித்து ஸ்வாஸக்குழாய்க்கு அளவு கடந்த வேலை கொடுக்க நேரிட்டால் அப்பொழுதும் ஸ்வாஸக்குழாய்தளர்ச்சி யடைந்துவிடும். அல்லது பாடாமலேயிருந்து ஆடிக்கொருநாள் ஆவணிக்கொருநாள் பாடுவது என்று சிலர் இருந்தால் கொஞ்சசிரமத்தைக்கூட ஸ்வாஸக்குழாய் தாங்காது. இம்மாதிரி யெல்லாம் செய்யாமல் ஸ்வாஸக்குழாய்க்கு வயதிற்கும் ஞானத்திற்கும் தேவைக்கும் தகுந்த அளவில் வேலை கொடுத்து ஸாதகம் செய்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

நாம் மனதில் நினைக்கக்கூடிய விஷயங்களை நமது சாரீரம் வெளிப்படுத்தக்கூடிய அளவில் ஸ்வாநினைமாயிருக்க வேண்டும். ஆதிகாலத்து ஸங்கீத நூலாசிரியர்களின் கிரந்தங்களைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதிலிருந்தும் மஹான்களின் பாடல்களைக் கேட்ப்பதிலிருந்தும் நமது ஞானத்திற்கேற்றவாறு மனதில் கல்பனைகள் [Imagination] தோன்றலாம்; அவைகளை யெல்லாம் நமது மனது நிலைக்கிற அளவிலே சாரீரம் வெளிப்படுத்த [express]. வேண்டிய நிலைமையில் ஸாதகம் செய்து கொள்ள வேண்டும். மனதில் தோன்றும் கல்பனைகளை சாரீரம் மூலம் வெளிப்படுத்துவது தெளிவாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் இருக்க வேண்டும். அதற்கு அசுரஸாதகம் என்று சொல்வார்களே அப்பேற்பட்ட ஸாதகம் வேண்டியது அவசியம்.

ஸங்கீதரத்தினால் எழுதியிருக்கிற சாரங்கதேவர் சொல்லுவது போல் ஒரு நல்ல சாரீரம் என்பதற்கு அடையாளம் என்ன வென்றால் பாடும்பொழுது கிரமப்படுவதாகத் தெரியக் கூடாது; கமகங்களும் பிருக்காக்களும் அவையவைகளுக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்த இடங்களில் ஸ்பஷ்டமாகவும் பாவத்துடனும் உருக்கமாயமைந்திருக்க வேண்டும். நமக்கு இயற்கையாயமைந்துள்ள சாரீரத்தைத் தகுந்த ஸாதகத்தால் இனிமையாயிருக்கும் படியாகவும் தாக்குப்பிடித்துப் பாடும்படியாகவும் செய்து கொள்ளவேண்டும். சாரீரத்தில் பிசுறில்லாமலும் சுத்தமாகவும் தேவையான கார்வையுடனும் இருக்கும்படி செய்துகொள்ள வேண்டும். ரஸத்திற்குத் தகுந்தபடி ராகங்களோ பாட்டுக்களோ பாடும் பொழுது சாரீரம் அனுகூலமாக இருக்கவேண்டும். அதாவது சோக ரஸமான பாட்டுகளோ ராகங்களோ பாடும் பொழுது தேவையான உருக்கமான பாவத்தைக்காட்டுவதற்குச் சாரீரமும் உதவவேண்டும். சோகரஸம் பாடும்பொழுது கப்பிரமான சாரீரமோ மங்களரஸம் பாடும் பொழுது சோகத்தைக் காட்டக்கூடியதாகவோ பக்திரஸம் பாடும் பொழுது வீரரஸத்தை உணர்த்தக் கூடியதாகவோ சாரீரம் அமையாமல் அந்தந்த பாவங்களுக்கேற்றவாறு சாரீரமும் இசைந்து கொடுக்க வேண்டும்.

நமது சங்கீதத்தில் "தானம்" "பல்லவி" பாடுதல் என்ற வகைகளுக்குள்ளே இவைகளால் பாடுபவர்களின் சாரீர சம்பந்தம் மனோதர்மமும் வெளியாகும். "தானம்" என்பது "அனந்தம்" என்றபதத்தின் கொச்சையான பதம். ஆதிகாலத்தில் முதலில் ஸங்கீதம் மதசம்பந்தமாக உபயோகிக்கப்பட்டதென்றும், பக்திக்குத் தகுந்த ஸாதகம் ஸங்கீதம் தான் என்றும் பகவானுடைய லீலா விபூதிகளை ஸங்கீதம் மூலம் பாட ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்ற விஷயம் முன்பே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. "கலெள ஸங்கீர்த்யகேசவம்" என்றபடி கலியுகத்தில் கேசவனை வாயால் துதிபாடினாலே மோகூடம் கிடைக்கும் என்று யுகதர்மத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால் பக்தர்கள் முதன் முதலில் பகவானைப் பற்றி ஸங்கீதம் மூலம் புகழ ஆரம்பித்தார்கள். அப்படித் துதிபாட ஆரம்பித்தபொழுது பகவானின் திருநாமங்களில் விசேஷமான "அனந்தம்" என்ற பெயரை உச்சரித்துப் பாட ஆரம்பித்தார்கள். "அனந்தானம் தானம்" என்று திரிந்து "தானம்" என்று மாறிவிட்டது. இம்மாதிரி மாறிய விபரத்தைச் சென்னையில் வருஷந்தோறும் கூடும் சங்கீத வித்வத் சபையில் 1939 ஆம் வருஷத்தில் காயகுகாமணி முத்தையா பாகவதரவர்கள் மிகவும் தெளிவாய் விளக்கினார்கள். ராகங்களில் "அனந்த" சப்தத்தை உச்சரித்து நமது கல்பனைக்கு ஏற்றவாறு பாடி சாமர்த்தியத்தைத் "தானம்" பாடிக்காட்டுவது வழக்கம். அதற்குச் சாரீரமும் சோர்வடையாமல் ஸ்பஷ்டமாகத் தானங்களை வெளியாக்க உதவவேண்டும்.

"பல்லவி" பாடுவதில் குறிப்பான ராகதானங்களில் நமது கல்பனா சக்தியைக்காட்ட தாளஜாதிகளுக்கேற்றவாறு ஸ்வரக்கோர்வைகள் செய்து எடுத்துக்கொண்ட ஸாஹித்யத்தை விவரித்துப்பாடுகிறோம். இதில் "நிர்வல்" என்பதைச் செய்யும் பொழுது எடுத்துக்கொண்ட ஸாஹித்யத்தில் தாள அங்கங்களுக்குள் அமைந்த ஸாஹித்யப்பகுதியை இடம் மாற்றாமல் கல்பன விசேஷத்தினால் பல திருசாகப்பாடி ரஞ்சிக்கச் செய்கிறோம். இம்முறையில் நல்லசாரீரம் இருந்தால்தான் அந்நவ வேலைகளைச் செய்து காட்டலாம்.

சங்கீதத்தில் வாய்ப்பாட்டிற்கு முதன்மையான கௌரவம் கொடுக்கிறோம். நன்றாய்ப் பாடுவதற்கு நல்ல ஞானம் வேண்டும். நல்ல சாரீரம் இருந்தால்தான் நமது ஞானத்தை வெளிக்காட்டலாம். நல்ல சாரீரம் தகுந்தபடி ஊதகம் செய்தால்தான் ஏற்படும். ஊதகத்திற்காகக் குறிப்பான பயிற்சிகள் (exercises) இருக்கின்றன. அவைகளை அடுத்த இதழில் வெளியிடுகிறேன்.

ஸங்கீத பாஷை .

(S. R. குப்புள்வாமி B.A., M. Mus.)

இத்தலைக்கத்தின்கீழ் சங்கீதத்தில் வழங்கவேண்டும் பாஷை எத்தன்மையுடையதாயிருக்க வேண்டும் என்றும் அதற்கும் மற்றபாஷைப் பகுதிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சம்பந்தங்களை சங்கீதத்திற்கு வேண்டிய அளவு எழுதப்போகிறேனேயல்லாது தமிழ், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்கிருதம், மலையாளம், கன்னடம் முதலிய பாஷைகளில் எது சங்கீதத்திற்குச் சிறந்தது என்பது பற்றிய விசாரணை செய்யப்போகிறதில்லை. அப்படிச் செய்தால் அவைசியமான வாதத்திற்கு இடம் ஏற்படும். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் தாய்ப்பாஷைக்கு கௌரவம் வைக்கவேண்டியதுதான். பகவானை வழிபடுவதில் எந்த பாஷை மூலம் பக்திரஸமான அபிப்பிராயங்களை உள்ளன்போடு வெளியிட்டால்போதும் என்பது பற்றி இதற்கு முன்பே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நமது பக்தியை பகவானுக்கு அறிவிப்பதில் பல முறைகளிருக்கின்றன. சிலர் பகவானின் நாம விசேஷங்களையும் லீலா விழிதிகளையும் கல்யாண குணங்களையும் அப்படியே தங்களுக்கு மனதில் தோன்றுகிறபடி "நாராயண, சம்போ" என்றும் "தாசாநி கோபாலா" என்றும் "ஆபத்பாந்தவா, அனாதாஷகா" என்றும் பலவாறாக வார்த்தைகளாகச் (Word language) சொல்லுகிறார்கள்; இன்னும் சிலர் பக்திரஸமான அபிப்பிராயங்களை சங்கீத மூலமாகப் புகழுகிறார்கள்; பகவானின் குணங்களையும் அவதார விசேஷங்களையும் நாதமயமாய் (Sound Language)

வாணிக் கிறார்கள்; மற்றும் சிலர் பகவானின் அவதாரமஹிமைகளை பெல்லாம் நாடகரூபமாக நடத்து (Sing language)க் காட்டுகிறார்கள். பொதுவாக வார்த்தைகளுக்கு நாம் என்ன அர்த்தம் இடுகிறோமோ (Conventional) அதனால்தான் வார்த்தைகளை உணர்த்தலாம். எழுத்துக்களால் வார்த்தைகளை அறிகிறோம். ஆனால் நாதத்திற்கு இயற்கையான அர்த்தம் இருக்கிறது; எந்தாயினால் அல்லது ஸ்ருதியின் விசேஷத்தால் (Pitch) நாதத்தை அறிகிறோம்.

குழந்தை தாயாரின் கருப்பப்பையினிருந்து வெளிவரும் பொழுதே நாதபாஷையோடு தான் வெளிவருகிறது. பால் குடிப்பதற்கும் தூங்குவதற்கும் குழந்தை அழுகிறது. குழந்தை கொஞ்ச நேரம் அழாவிட்டால் தாயாருக்குப் பெரிய கவலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது; தன்வேலையை விட்டுவிட்டு ஒரு தடவைக்குப் பல தடவைகளாகக் குழந்தையைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது ஸ்வபாவமாக அழவேண்டிய வேளைகளில் அழுது கொண்டிருந்தால் தாயாருக்குக் கவலையில்லாமலிருக்கும்; குழந்தையின் அழுகை தாயாருக்கு இன்பமளிக்கிறது; அதாவது குழந்தையின் அழுகைக்குறல் தாயாருக்கு சங்கீத இன்பத்தை அளிக்கிறது. நான் செல்லச் செல்ல குழந்தை வளர்ந்து ஜாடைகாட்டும் தன்மையை அடைகிறது. அதன் பிறகுதான் வார்த்தைகள் பேச ஆரம்பிக்கிறது. குழந்தைப்பருவத்தில் நாதபாஷை, ஜாடை பாஷை, வார்த்தை பாஷை ஆக படிப்படியாய் விருத்தியடைகிறது. அதேபோல் வயது ஆனதும் பேச முடியாமல் ஜாடைகாட்ட வேண்டி வந்துவிடுகிறது. கடைசியில் நாதபாஷை தான் (Slur sound) உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது- சங்கீத பாஷையின் மஹிமைதான் என்னே! மற்றபாஷைகளில் சிரமம் இருக்கிறது. குருடர்களுக்கு செய்கை பாஷையின் (Sign language) மஹிமைமும் செவிடர்களுக்கு வார்த்தை (Word language) விசேஷமும் தெரியாது. நாதபாஷையை அறிய முடியாதா? செவிடர்களும் பாடமுடிகிறதல்லவா? இந்தப் பலவித பாஷைகளின் உபயோகமும் அவசியமும் என்னவென்றால் மனிதர்களின் எண்ணங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பிறருக்கு அறிவிப்பதே.

நாதபாஷை பனிதனுக்கு இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டு பிறகுதான் சங்கீதக்கலைபாக அபிவிருத்தி யடைகிறது. சந்த நரம்புகளால் சங்கீதம் (நாதம்) வெளியாக்கப்படுகிறது. ஜாடை பாஷை இயற்கையிலும் பகுத்தறிவினாலும் (Power of reasoning) ஏற்பட்டு நமது அவயவங்களால் வெளியிடப்படுகிறது. வார்த்தை பாஷை பகுத்தறிவினால் ஏற்பட்டு வாய், நாக்கு, பல் இவைகளின் உதவியால் வெளியிடப்படுகிறது ஜாடை-பாஷையில் சாமர்த்தியம் (intelligence) அதிகம் வேண்டும்; ஆனால் அது முற்றிலும் (Perfect) சுத்தமானதல்ல. வார்த்தைபாஷையில் நாம் சுத்தமாய் நமது அபிப்பிராயங்களை வெளிகாட்ட முடியும்; ஆனால் அதில் செய்கை விசேஷம்தான் அதிகம். நாதபாஷை தான் அதிக ஸபலமானது (effective) ஏனெனில் நாதத்தில் மயங்காதது அனேகமாய் ஒன்றுமில்லை.

நமது மானிட வளர்ச்சியாலும் நாகரீகத் தேர்ச்சியாலும் நமது அபிப்பிராயங்களை வாயால் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பேசி வெளியிடுகிறோம். இம்மாதிரி பேசுவதில் (Spoken language) நமது அபிப்பிராயங்களைத்தான் (Thoughts) சரியாய் வெளியிட லாமே யல்லாது உணர்ச்சி ததும்பும் பாவங்களை தெளிவாய் வெளியிட முடியாது. ஜாடைகாட்டி அநினயம் மூலமாய் அபிப்பிராயங்களையும் உணர்ச்சியையும் வெளியிடலாம். ஆனால் சங்கீத மூலமாய் பாவங்கள்தான் யிகவும் ஸ்பஷ்டமாய் வெளியிட முடியும். வார்த்தைகளையும் ஜாடை பாஷையையும் நன்றாய்க் கற்றறிந்தவர்களும் பகுத்தறிவுடையவர்களும் தான் ரஸிக்கமுடியும். ஆனால் ஒன்றுத்தெரியாத மிருகங்களே சங்கீதத்தில் லயித்தால் பகுத்தறிவுடையவர்கள் லயிப்பதற்குக் கேழ்க்கவும்வேண்டுமோ கேழ்ப்பதற்கு இனிமையாக இருப்பதனால்தான் சங்கீதத்தை எல்லோரும் விரும்புகிறோம். நமது கற்றறிந்த முன்னோர்களும் சங்கீதத்தில் பல நூல்களையும் கோட்பாடுகளையும் இயற்றியிருப்பதும் சங்கீதத்திலுள்ள இனிமையை அபிவிருத்தி செய்வற்கே. சாஸ்திரம் சுகத்திற்குத்தான் என்று பெரியோர்கள் சொல்லிக் கேழ்கிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதுபோலவே சங்கீத சாஸ்திரமும் சங்கீத ஸுகத்தை ஸிப்பதற்குத்தான்; அதனால் இனிமை அபிவிருத்தியடைகிறது.

பொதுவாக பாஷையை மூன்று விதமாகப்பிரித்திருக்கிறோம். அவைகளில் வரும் சங்கீதப் பகுதிகளையும் பற்றி பின் வருமாறு விளக்கிக்காட்டி யிருக்கிறார் ஸ்ரீ. H. P. க்ருஷ்ணராவ் என்பவர்.

1) நாதபாஷை — இதன் பிரிவுகள்:—

a) வசனம்.

i) இனிமையானது e. g. ராகாலாபனையும் பேசும்பொழுது வரும் சங்கீதக்குறல்களும்.

b) செய்யுள்.

i) கல்பனை இதில் இனிமைக்காக நமது ராகங்களும் வெளிப்படையான பாவங்களுக்கு ஹார்மனியம் (Harmony)

ii) செயற்கை—இதில் உள்ளேயே உதிக்கும் பாவத்தோடு கூடிய ஹார்மனியம் (Harmony)

2) ஜாடை பாஷை — இதன் பிரிவுகள்:—

a) வசனம்.

i) பேசும் பொழுது காட்டு ஜாடைகள்

b) செய்யுள்.

i) கல்பனை — இதில் பரத நாட்டிய அபிநயம்

ii) உதடு அசைவதிலிருந்து விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்

ii) செயற்கை — இதில் ஐரோப்பிய நடனமும் டிரில்லும் (Drill) மற்றய விளையாட்டுகளும் (Games)

iii) ரயில்வே, மிலிட்டரி முதலியவைகளில் உபயோகிக்கும் ஜாடைக்குறிகள் (Signals)

3) வார்த்தை பாஷை — இதன் பிரிவுகள்:—

a) வசனம்.

b) செய்யுள்.

- i) சப்தம் போட்டுப்பேசுவது காளிதாஸன் ஷேக்ஸ்பியர் முதலியவர்கள் செய்த
ii) காதம்பரி முதலியன. காகியங்கள்

மேற்கண்ட நூதப் பகுதிகளில் நாதபாஷைதான் இனிமை யானது: ஏனெனில் அதில் வரும் சப்தங்கள் எல்லாம் சிரமமான (regular) தொனிகளாகவும் பாவத்தோடு (emotions) கூடியவை களாகவும் நமது உணர்ச்சிகளை (feelings) எழுப்பக் கூடியதாக வும் இருக்கின்றன.

இந்த ஸௌக்யமு—காப்பி—ஆதி—சூதியாதையா

பல்லவி.

இந்த ஸௌக்யமணி நேசெப்பசால
எந்தோ ஏமோ எவரிகதெலுஸு—னே

அனுபல்லவி.

தாந்த ஸீதாசாந்த கருணை
ப்ரேமாட்யுலகே தெலுஸு—னுகாரி

சரணம்.

ஸ்வரராக லய ஸுதாராமந்து
வரராம நாமமனு கண்ட சக்கொ
மிசரமுசேனி புஜிம்ச சங்கருநிகி
தெலியுனு த்யாக ராஜலினுத.

பொது அர்த்தம்: ஸ்ரீராம நாமத்தின் சுகத்தை என்ன வென்று சொல்வேன்; அது எவ்வளவோ எத்தன்மையுடையதோ எவருக்குத்தான் தெரியுமோ. ஸீதாசாந்தனே, கருணை மூர்த்தியே, உன்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள உனது பக்தர்களுக்குத் தான் உனது நாமத்தைச் சொல்வதின் சுகம் தெரியுமேயல்லாது வேறு எவருக்குத் தெரியக்கூடும்? ஸ்வரசுத்தம் ராக சுத்தம் தாள சுத்தம் முதலியவைகளின் சேர்க்கையால் அமிருதத்தைப் பெருகும் ராமநாமமாகிற கற்கண்டைப் புசிக்கும் பரமசிவன் போன்றவர்களுக்கல்லவோ உனது நாம மஹிமை தெரியும்?

விசேஷக் குறிப்பு: மனது, வாக்கு, சரீரம் ஆகியவை களால் ஒருவருக்கும் ஒருபொழுதும் எவ்விதத் திங்கும் நினை யாத ஸ்ரீதியாகையா ஸதா ராமஸ்மரணம் பண்ணி, தனது பக்தி ஸபலமாகும் பொருட்டு சங்கீத மூலமாய்க் கல்லும் கரையும் படிக்கும் மரித்தவர் உயிர் உண்டாக்கும்படிக்கும் பக்தி செய்து ராமபிரானின் அவதார விசேஷத்தைப் பலவிதத்திலும் தரிசித்துக் கொண்டார். ராமபிரானின் திரு அவதாரத்திலிருந்து பட்டா பிஷேகம் வரையிலுமுள்ள லீலாவிபூதிகளை தனது அபிஷ்டப்படி யெல்லாம் தரிசித்துக் கொண்ட தியாகையாகின் ஆனந்தத் திருத்தான் அளவு என்ன? பேரானந்த மடைந்த பக்திபரவசத் தால் மெய்மறந்து சிறந்த கீர்த்தனைகளால் ராமனைப்புகழ்ந்ததை வர்ணிப்பது தான் என்னே தனது பக்தி பூர்வமான அபிப்பி ராயங்களை ஸுஸ்வரமாகவும் ராகபாவம் நிறைந்ததாகவும் தாள வசமாகவும் வெளியிட்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கிய தியாகையா வையும் அவர்கான விசேஷத்தையும் என்ன வென்றுரைப்பது? பரமசிவன் பார்வதிக்கு விஷ்ணுகாம மஹிமையைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது ராமநாமத்தை ஒரு தடவை உச்சரித்தால் விஷ்ணு ராமத்தை ஆயிரந்தடவை ஜபித்தபலன், என்கிறபடி யால் ராம நாம மஹிமையைப் பரமசிவன் நன்கறிந்திருக்கிறார் என்றே சொல்லலாம்.

கீர்த்தனைக்குத் தகுந்த ராகமும் ராகத்திற்குத் தகுந்த சொல் கட்டுகளும் அவைகளுக்குத் தகுந்த தாள அமைப்பும் அப்பரவர்களின் பக்தி பரவசமும் பேரானந்தமும் ராமநாம மஹிமையும் அமைந்திருக்கும் விதத்தை நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கின். சங்கீத ஸாஹித்ய அன்யோன்யம் நிறைந்த இப் பாடலை ஒருதடவை அந்தரங்க சுத்தமாய்ப் பாடினால் ஜன்ம ஸாபல்யம் கிட்டிவிடும் என்பதில் ஐயமுண்டோ.

ராகபாவமும் அர்த்தபாவமும் பரிபூரணமாய் நிறைந்து பாமரர் முதல் பக்திமான் வரையிலும் ஒருங்கே ரஸிக்கக் கூடிய தன்மையுள்ளது தியாகையாகின் கீர்த்தனைகள். அதிலும் தன திஷ்டப்படி யெல்லாம் ராமனைத் தரிசித்தபிறகு தேர்ந்து முதிர்ந்த பக்தி விசேஷத்தாலும் பேரானந்தத்தாலும் தனது

கடைசி காலத்தில் தியாகையா பாடிய பாடல்களின் கானரசுத் திருகு ஒன்றும் எல்லையே கிடையாது. "இந்த ஸௌக்யமளினே என்ற கீர்த்தனையில் ராமநாம மஹிமையைக் கர்னமஹிமையால் விசேஷித்துக் காட்டி யிருப்பது அய்யரவர்களின் பக்தி பேரானந்தமே.

இதை நான் தினமும் பாடிக்கொண்டே யிருக்கிறேன். மனதிற்கு சலிப்பு ஏற்படாமல் இன்னும் பாடிக்கொண்டே யிருக்கவேண்டு மென்கிற அவாமேலிட்ட வண்ணமாகவே இருந்துவருகிறது.

காப்பிராகத்தின் லக்ஷணம்: இது கர்னீட சங்கீதத்தில் தற்காலம் 22-வது மேளகர்த்தா என்று கருதப்படுகிற கரஹாப்ரியாவிருந்து ஜன்பமான ஒரு தேசியராகம், ஸரிம திபஸ்-ஸ்கிதநிபமகரிஸநிஸ் என்ற ஆரோஹண-அவரோஹணத்தை யுடையது. கைகுகநிஷாதத்தைத் தவிர காகலிநிஷாதப்ரயோகமும் இருந்துவருகிறது. தற்காலம் நமது சங்கீதத்தில் அன்னிய பாவக்கலப்புக்கள் ஏராளமாக ஏற்பட்டதின் பயனாக காப்பிக்கு அந்தகார்தாப்ரயோகமும் இடை இடையே தலைநீட்டுகிறது எல்லாம் காலத்திற்கேற்ற அபிப்பிராய பேதக்கோலம் தான்.

நமது புத்தகங்கள் கிடைக்குமிடங்கள்

"சக்தி காரியாலயத்தின்" தமிழ்நாட்டுக் கிளைகள். மதராஸ், திருச்சி, கோவை, திருநெல்வேலி, மதுரை: Etc.

கிருஷ்ணமூர்த்தி பாகவதர், சங்கீத வித்வான்,

திருச்சி ரோட், ராமநாதபுரம், கோயமுத்தூர்,

S. சிவசுப்பிரமணிய அய்யர்,

41, தேரடிப் பிள்ளையார் கோவில் தெரு, சிதம்பரம்

ஹிக்கிப்பாதம்ஸ்,

ரயில்வே புத்தகசாலைகள்.

எஸ். சர்வேசுவரன்,

1144, வளைபல்காரத்தெரு, காரந்தட்டாங்குடி,

தஞ்சாவூர்.

"சக்தி" மாதவெளியிட்டில் வந்த விமர்சனம்.

இறைவன் இசைமயம், இயற்கை இசைமயம், சர்வம் இசைமயம் ஜகத் என்ற பேருண்மையைப் படிப்பாளியும் தெளிந்த ஆராய்ச்சியாளரும், இசைசிபுணரும், பாடகருமாகிய ஆசிரியர் அடிப்படைத் தத்துவத் தளவரிசை முதல், உச்சஸ்தூபிவரை தக்க ஆகாரங்களுடன் விளக்கிச் சொல்லுகிறார். இசைநாடகம் ஒன்றும், ஸ்வரப்படுத்திய பாட்டு ஒன்றும் உள்ளன. யிக்க அருமையான புத்தகம். வாழ்க்கையின்பம் தேடுகிற ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டும்.

1946 அக்டோபர் 6 ரூயர் ஹிந்து பேப்பரில் வந்த விமர்சனம்.

ஸங்கீதத்தின் சரித்திர சம்பந்தமான போதிக்க வேண்டிய பல விஷயங்களாடங்கிய 40 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு புத்தகம். சுமார் 24 பக்கங்களுக்குள் ஸங்கீதத்வனிகள் உற்பத்தியானதையும் ஸங்கீதம் எப்படி உலகமக்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களெல்லா வற்றிலும் முக்கியஸ்தானம் வகிக்க நேரிட்டதையும் பற்றித் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார். பரமசிவன் ஈர்த்தனம் செய்தபொழுது தமரு என்ற வாத்தியத்தி லிருந்து ஸங்கீதம் உண்டாயிற்று என்றும் ஸாமவேதத்திலிருந்து ஸங்கீதம் உண்டாயிற்று என்றும் உள்ள இரு அபிப்பிராயங்களைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு ஸாமவேதகானத்திற்கும் தற்காலம் நாம் வழங்கிவரும் ஸங்கீதத்திற்கும் உள்ள நவீன ஆராய்ச்சியின் பலன்களை ஆசிரியர் நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். காதத்தின் த்வனி சம்பந்தமாகத் தனி அத்தியாயம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். பாக்கியுள்ள 16 பக்கங்களில் ராவணன் ஸாமகானம் செய்து பரமசிவனைத் திருப்தி செய்த புராணக் கதையை நாடகரூபமாக எழுதியிருக்கிறார்.

ஆசிரியர் உலகத்திலுள்ள பல சங்கீத முறைகளைப் பற்றியும் ஸாஹித்ய கர்த்தாக்களின் சரித்திரத்தையும் அரசர்கள் ஸங்கீதத்தைப் போற்றியதையும், ஸ்வரம், ஸ்ருதி முதலியவற்றை விரிவாக எழுதப் போவதாகக் கூறியிருக்கிறார். இச்சிறிய புத்தகத்தைக் கவனிக்கையில் ஸங்கீத உலகத்தால் ஆசிரியர் மிகவும் போற்றத்தகுந்தவராவார். ஆக்கில வார்த்தைகளில் சிற்சில அக்ஷரப்பிசுருகுகளிருக்கின்றதை இனி வரப்போ கும் பதிப்புகளில் திருத்திக்கவனித்து வெளியிடவேண்டும்.

“இந்தஸௌக்யமணி” —ஸ்வர ஸா ஹித்யத் துடன். ஆதிதாளம்.

16

பல்லவி

- ; ஸாநிஸநீஸாநிஸகாசிமம
இத் ஸௌக்ய மணி
- 2) நிஸ. ஸாநிஸநீஸா ஸாமககநிநீ மம
.. இத் த ஸௌக்ய .. மணி
- 3) நிஸ. ஸாநிஸநீஸா ஸாமககநிநீ மம
.. இத் த ஸௌக்ய ... மணி
- 4) நிஸ. ஸாநிஸநீஸா ஸாமககநிநீ மம
.. இத் த ஸௌக்ய .. மணி
- நிஸநிமபநிபாஸாநிஸநிநீபமபா
.. எந் .. தோ ஏ ... மோ
- 2) நிஸ. நிமபநிபாஸாநிஸநிநீபமபா
தோ எந் .. தோ ஏ ... மோ
பமகநி.

அனுபல்லவி

- ; மப பமநி மபா; நிம பா;
தாந் த வ்லீ தா
- 2) ; மபநிதபமநீமபா; நிம பா;
தாந் த வ்லீ தா
- 3) ; மப மபநிதபமநீமபா; நிம பா;
தாந் த வ்லீ தா
- 4) ; மபமபநிதபமநீமபா பநிஸநிநீ பமபா
தாந் த வ்லீ தா
- ; பாநீஸா தாநிதநீபமபா
ஸ்வரத்தப்பேர மாட்யு லகே
- 2) நிஸ. பாநீஸா தாநிதநீபமபா
.. ஸ்வரத்தப்பேர மாட்யு லகே
பமகநி.

8

- பா; ; நிப
னே செப்ப
பா; ; நிப
னே செப்ப
நிபா; ; நிமபநீப
னே செப்ப
நிபா; ; நிமபநி
னே செப்ப
; நிமபநீப
எவநி கி
; நிம நிமபநிபா
எவநி கி

- ; நிமநிமா
காந் த
; நிமநிமா
காந் த
; நிமநிமா
காந் த
; நிமநிமா
காந் த
; நிமநிமா
காந் த
; நிமபநீப
தேலுஸு
; நிம நிமபநிபா
தே ஸு

கா; ; நீகநி
சா லு
கா; ; நீகநி
சா ல
கா; ; நீகநி
சா ல

பாநிதநீபகா; ; நீகநி
ப சா ல
கா கா; ; நீகநி
தேலு ஸு
ஸரிமபநிநீகநிஸநிநிஸநி
தே. லுஸு

நிமபநிபமகநிநி
க கு ணு
நிமபநிபமகநிநி
க கு ணு
நிமபநிபமகநிநி
க கு ணு
நிமபநிபமகநிநி
க கு ணு
கா கா; ; நீகநி
கா னி
ஸரிமபநிநீகநிஸநிநிஸநி
கா னி . .

NR21
NA63

சுரணம்
; பப்பா; மயா; மபா
ஸ்வரா க வய
ரிஸ. ஸிரிஸிஸிஸி காரி
ஸு வரா ம நாம மனு
ரிஸ. ப மபா ஸ்ரீஸிஸிஸிஸி
மிச் ர முசே வி
; பபீஸா கித கிதீ ப மபா
கருகி கி தே வி ய னு
ரிஸ

ஆவணம்
புர, சென்னை
உவணை
இரும்பிய
நாள்.
(2)
2/8
0,000-30-1-8

Print
C.

நாமது I & II பாகத்தின் விமர்சனம்.

K. R. அப்பாச்சாரியார், B. A., L. T.,
Teachers College

SAIDAPET,
18.10.46.

ஸ்ரீ கும்புஸ்வாமி அவர்களுக்கு,

தங்களுடைய விலையுயர்ந்த புத்தகங்கள் கிடைத்தன. புத்தகங்கள் மிகவும் சுருங்கியிருக்கின்றன. அவைகளின் தேர்ந்த, ஆக்கியோனுக்கு (Talented author) பொதுமக்கள் கிரம்பிய ஆதரவளிப்பார்களுள் நம்புகிறேன். எனது கிணைகிதர்களிடமும், இதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

(ஒப்பம்) K. R. அப்பாச்சாரியார்.

ஸங்கீத சாஸ்திர விசாரத, ஸங்கீத கலாதிதி டைகர்-லயன்
வாதாச்சாரியார், ஆஸ்தான வித்வான், மைசூர்,
கலாநேத்ரம், மதராஸ்.
ஆஸாடயார். 24-10-46.
அன்புடையர்,

தங்களுடைய கர்ணாக ஸங்கீதத்தின் இருபாகங்களும் கிடைத்தன மிகவும் சந்தோஷம். தங்கள் புத்தகம் மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் (Most excellent style) வெளியாயிருக்கிறது. சங்கீதம் கற்றுக் கொள்பவர்களுக்கும் கற்றுக்கொடுப்பவர்களுக்கும் உபயோகமானது. இதற்குப்பந்த விளம்பரம் (Wide publicity) ஏற்படும் என்று இன்னும் இம்மாதிரி புத்தகங்கள் அதிகமாய் வெளிவரும் என்று நம்புகிறேன்.

தங்கள் உண்மையுள்ள
(ஒப்பம்) கே. வாதாச்சாரி

வாள் மகதூர்
கே. வி. குருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் மைலாப்பூர்
சென்னை ஸங்கீத அகாடமி 13-10-46
பிரவிடெண்ட்

ஐயப்பம்,
தங்கள் அனுப்பிய ஸங்கீத புத்தகங்கள் கிடைத்தன. வந்தனம். தங்கள் முயற்சி எபலமாகும்படி விரும்புகிறேன்.
தங்கள் உண்மையுள்ள

(ஒப்பம்) கே. வி. கே. அய்யர்